مور

(لنډې کيسې)

Ketabton.com

روشن لال ملهوتره

۱۳۹۴ لمریز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـــور

(د لنډو کیسو ټولګه)

روشن لال ملهوتره

۱۳۹۴ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: مور (لنډې کیسې)

لیکوال: روشن لال ملهوتره

چاپ زیار: محبوب الله خان

خپروندی: د افغانستان ملي تحریك، فرهنګي څانګه

ویبپاڼه: www.melitahrik.com

کمپوزګر: شاه محمود شینواری

ډیزاینګر: ضیاء ساپی

پښتی ډیزاین: فیاض حمید

چاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپکال: ۱۳۹۴ ل کال/ ۲۰۱۵م

د تحریك د خپرونو لړ: (۳۴)

یادونه: د چاپ حقوق له ملي تحریک سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسولیت لیکوال پورې اړه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالـــۍ

هغو پښتنو ته چې په ګڼ ژبو ټولنوکې ژوند
کوي، خو خپله پښتو يې نه ده هېره کړې، خبرې
او ليکل پرې کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـــــــړلـــیک

سرلیک **مخ**

۱- د ملهوتره پر لنډوکیسوڅو ټکي........................ ۱
۲- ددې کتاب په اړه.................................... ..... ۳
۳ - فحاشه ۵
۴- د کافرانو خدای.. ۱۳
۵ - پرتوګانښ ۳۱
۶ - خدایي خدمتګار ۴۳
۷ - غټې غټې سترګې ۵۱
۸- بوډا.. ۶۱
۹- سوالګر.. ۶۹
۱۰- مور.. ۷۳
۱۱- د لیکوال لنډه پېژندنه.. ۸۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تحریك یادښت

د افغانستان ملي تحریك د (۱۳۹۳ ل) کال په پیل کې له خپلو ګرانو هېوادوالو سره ژمنه کړې وه چې د دې کال په بهیر کې به (شل عنوانونه) بېلا بېل دیني، علمي، ادبي او ټولنیز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې کوي. ملي تحریك دا ژمنه د یاد کال د کب پر (۲۸)مه نېټه پوره او د یوې پرتمینې غونډې په ترڅ کې یې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې کړل. ملي تحریك په یاده غونډه کې ژمنه وکړه چې د (۱۳۹۴ ل) کال په بهیر کې به انشاء الله د خدای (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې کوي. طبیعي خبره ده چې دا اسانه کار نه دی، ډېر زیات زیار او زحمت ته اړتیا لري، خو ملي تحریك ټینګ هوډ کړی چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملی کوي. دا اثر چې ستاسو په لاس کې دی د همدې (سل عنوانونو) ژمنه کړو اثارو له جملې څخه دی، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحریك هیله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې ګټه پورته کړي. ملي تحریك له ټولو هغو لیکوالو، ژباړونکو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندویانو او چاپ چارو څخه چې ددې اثارو د چاپ په دې ټول بهیر کې یې یو بل سره مرسته او ملګرتیا کړې او دا فرهنګي بهیر یې بریالی کړی، د زړه له کومې مننه کوي او کور ودانی ورته وایي.

د هېواد د فرهنګ د ښېرازۍ په هیله

د افغانستان ملي تحریك فرهنګي څانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملهوتره پر لنډوکیسوڅو ټکي

ښاغلی روشن لال ملهوتره ژورنالیست، لیکوال اوژباړونکی دی. د هند دغه نومیالي لیکوال اوژورنالیست تراوسه پورې ګڼ شمېرپښتوآثارهم لیکلي یاارا ژباړلي دي.

ملهوترهد پښتونخوا په سمسوره اوښایسته سیمه سوات کې زېږېدلی اوترډولس کلنۍ پورې هلته اوسېدلی دی. وروسته هندته تللی اولوړې زده کړې یې کړې دي. په آل انډیا راډیوکې یې دنطاق اوژورنالیست په توګه کارپیل کړی اوډېرکلونه یې ددې راډیود پښتوڅانګې مشري کړې ده. په پښتوژبه د هغه شپږاثره تراوسه پورې د چاپ پرګانه سنبال شوي دي اودادی دنېکمرغۍ ځای دی چې د پښتولنډوکیسودغه ټولګه یې هم خپرېږي.

((مور))د ښاغلی ملهوترهد اتولنډوکیسوټولګه ده چې د ګران لیکوال محبوب الله خان په همت چاپ ته چمتوشوې ده.

د دې ټولګې کیسې د هند د ټولنې اودغه رازد افغاني ټولنې د ځینوا ړخونوڅرګندونه کوي. ځینې پکې داسې کیسې دي چې په دواړو ټولنو، دواړوکلتوري ساحوپورې اړه پیداکوي. د دې کیسویوڅوعمومي ځانګړتیاوې دادي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نثريې په زړه پورې دی او سره له دې چې د يوه هندي ليکوال په قلــم کښـل شــوې دي او پــه راډيــوکې د ډېر کار لــه کبلــه ژورناليستک خصوصيات هم خپلوي، خولکه ديو پښتون - افغان په قلم چې ليکل شوې وي.

- د هند د ټولنې ځينې په زړه پورې اړخونه د لوستونکو مخې تـه ږدي، په ټولنه کې دزغـم، د کلتورونو او مذهبونو ترمنځ د تفاهم او نژديکت پيغامونـه لـري او پـه عمومي توګـه د يـوې انسـاني عامې عاطفې غوره ښکارندويي کولای شي.

زما پـه نظـر د روشن لال ملهـوا ترا د دغـو پښتوکيسـو چاپ د پښتو کيسـه ليکنـې د چـاپي لـړۍ لپـاره يـوه غـوره اضـافه ده او لوستونکي به وګوري چې د هند يو ليکوال پرهندي او افغـاني ژونـد د جـلاوو ياګـډو اړخونو پـه اړه څـه ډول موضـوعات د سوژو په توګه ټاکي او څنګه يې ليکي.

د ملهوتره ژورنالستيک کارد آل انډيا راډيود پښتو خپرونو په ښايست کې د ستاينې وړ دی او دادی اوس يې د پښتو کيسو له خپرېدنګ سره، دغه داستاني هڅه هم په پښتو معاصرو داستاني هڅو کې د يادونې او ستاينې وړ يو ګام دی.

په مينه

زرين انځور

کابل، ۱۳۹۴ل. دلينديی د ربمه

۲۰۱۵ ع د ډسمبر ۲۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې کتاب په اړه

هغه مهال چې زه په آل انډیا راډیو کې وم ، ښاغلی روشن لال ملهوتره د پښتو څانګې مشر و. کله کله به مو د پښتو لنډو کیسو په اړه بحثونه کول. د بحث ډېره برخه به دا وه چې په هند کې څه ډول کیسې لیکل کېږي او په افغانستان کې د کیسو ډول څنګه دی؟ په همدې وخت به مهلوترا صیب ویل چې ده هم دهندي لنډو کیسو څو ټولګې ژباړلي او په پښتو یې هم یو کتاب لنډې کیسې لیکلې دي. ما له ښاغلي ملهوتره نه دغه کیسې واخیستې او شاه محمود شینواری ته چې هغه مهال زموږ همکار و ، ور کړې چې کمپوز یې کړي، چې وروسته بیا ما د ایډیټ په توګه څو ځله وکتلې او چاپ ته مې چمتو کړې. په دې کې کابو څلور کاله تیر شول خو دغه ټولګه همداسې له چاپه پاتې شوه. په همدې موده کې دښاغلي ملهوتره د ژباړل شویو کیسو څو ټولګې خپرې شوې. یوه میاشت دمخه راته ښاغلي پوهنوال اسمعیل یون وویل چې دوی به دغې ټولګې ته د چاپ

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمينه برابره کړي. د ښاغلي ملهوتره د غه ټولګه (مور) ټولټال اته کيسې لري او تاسې درنو لوستونکو ته يې د يوه پښتون هندي کيسه ليکوال د لنډو کيسو د نمونې په توګه وړاندې کوم.

په پای کې له ښاغلي استاد يون او ملي تحريک نه ډېره مننه چې د غه کتاب ته يې د خپرېدو زمينه برابره کړه. له ښاغليو شاه محمود شينواري او ضياء الرحمن ضياء څخه يوه نړۍ مننه چې د دې کتاب کمپوز او ډيزاين يې وکړ او همدا رنګه ښاغلي ملهوتره ته دده د نوي کتاب د خپرېدو مبارکي وايم.

په درنښت

محبوب الله خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

فحاشه

شینکۍ د زرین دور په دنیا کې سترګې پرانیستي وې، په کورکې یې د هېڅ شي کمی نه و. د مور او پلار د مینې نه واخله په هر د نیاوي رحمت هغه سمباله وه. د دریو کلونو له درشل نه لا اوښتې نه وه چې د یوې ناڅاپي ناروغتیا په اثر یې مور سترګې پټې کړې. د پلار پر سر یې د خپلې مېرمنې له غم سره سره د شپږو ورو -وړو ماشومانو پېټی هم پریوت. یو هم لا د پلار سره د لاس کولو عمر ته نه و رسېدلی. بیا هم د غم په دې توپان کې د شینکۍ د پلار اوښې د هغې تر ټولو مشره خور چې پنځلس کلنه وه په دغه وینا له ځانه سره خپل کورته بوتله چې ((جینۍ اوس هوښیاره شوې ده، د مور په غیاب کې چېرې ځوک ورته څه ونه وایي، یا خطایي ونه کړي ، ستاسو نارینه وو په کورنۍ کې دا درسته ورځ تنها ناسته وي، هسې هم وزګار مازغه د شیطان کور ګڼل کېږي، زما سره به لاړه شي او هلته به د خپلې ترور په سرپرستۍ کې اوسي. موږ به هڅه کوو چې ژر تر ژره یې واده وکړو او ستا دا غم لرې کړو.)) د شینکۍ پلار د خپل اوښي په دغه خبره ډېر خوشاله شوی و او په ډېره خوښۍ یې ورسره خپله مشره لور لېږلې وه. امانت کې خیانت زیات وخت وانه خیست او دولس ورځې هم تېرې نه وې چې خبر راغی چې ((هغه مړه شوه.)) داسې خبرې نه پټېږي، د کېشور د مرګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګنګوسې د شینکۍ د پلار غوږونو ته هم را ورسېدې چې د د ریو ژوندیو ښځو مېړه ۲۲ کلن بوډا او ښي یې زړه ټینګ نه کړای شو او یوه شپه یې په کېشور باندې چاپه وکړه. کېشور ډېر مزاحمت او مقابله کړې وه مګر په پای کې د پت د تالا کېدو نه وروسته ووژل شوه. د هر څه شاهده د شینکۍ ترور د مېړه د عزت و ابرو او د خپل ژوند د پاره لکه د ګونګۍ پخپله خوله غتېه تیره کېښوده ، لاکین راز ، راز پاتې نه شو. د شینکۍ پلار دغه غم لېونی غوندې کړو ، چرس او بیا د هیروینو په څېر هرنشه یې څیز هغه د غم غلطولو وسیله وګڼله. له کاره ووت او کټ یې ونیولو. د شینکۍ ورور چې دولس کلن و د شاوخوا یو دوکاندار په هټۍ کې نوکري شروع کړه. دولس کلن هلک به په میاشت کې چې څه لږ ډېر ګټل نو د هغو لویه برخه به یې د پلار د پاره په هیروینو ولګېده. پاتې پیسې به د میاشتې د اوړو لپاره هم کافي نه وې خو د چم ګاونډ د ځینو ښو ګاونډیانو په مرسته او همدردۍ وخت تېرېدو. یوه ورځ د شینکۍ ورور فریدون له پلار سره په جنګ و ((دادا تا هم صحت خراب کړو او هم دې ټوله کورنۍ تباه کړه نو ولې دا نامراده نشه نه پرېږدې؟. په دې کې تا څه لیدلي چې بې له دې یوه ورځ هم نه شې پاتې کېدلی. یاخو بهانې کوې. دې درې وړو وړو ماشومانو ته ګوره، ماته ګوره، که سر پټه وو نو پښې مو بربنډ پرې. د دوه وخته ډوډۍ د پاره هم دنورو خیرات ته ناست

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو. ایا له موږ نه هم تاته دا نشه ګرانه ښکاري؟ ستا دې په لوی خدای قسم وي که دې ورته لاس واچولو.)) له دې نه وروسته فریدون د کار لپاره وتی و. پلار یې د ماشومانو د بد وضعیت په خاطر په نس ډېر قابو راوست لیکن د هیروینو د نشې شدت دومره وځورولو چې په پای کې یې خپله مرۍ خپه (زندۍ) کړه او مړ شو. فریدون د پلار په مرګ ډېر زیات خپه او د لګیر و. هغه د دې لپاره هم خپل ځان ګرم ګڼلو. د خپګان او مایوسۍ په دغه حال کې هغه د دې ازمېښت د پاره چې دا نشه رښتیا دومره زوروره ده او که پلار یې د کورني جنجال څخه د تل لپاره د خلاصون په خاطر ځان ووژلو. د هغو ګولیو نه چې د خپل پلار د پاره یې راوړې وې یوه راپورته کړه او د تیلي بلولو سره یې راښکله. فریدون هم نشې کوم بل جهان ته ورسولو، د هغه په نازک بدن باندې نشې پوره اغېز وکړو او ځان یې داسې حس کړو لکه مارغه چې الوزي. له دې نه وروسته فریدون هم یوه ګولۍ د ورځې راوړل شروع کړل. هغه هم اموخته شو. شینکۍ چې اوس لس - یولس کالو ته رسېدلې وه، د چم ګاونډ په کورونو کې یې څه لږ ډېر کار کول شروع کړل. دغه کار به ډېر معمولي و مګر شینکۍ چې ډېره خود داره وه داسې احساس کاوه چې ګاونډیان ورته خیرات نه بلکې د کار په بدل کې پیسې ورکوي خوا که لږې یا زیاتې وي. فریدون هم د پلار په پل باندې پل ایښی و، اوس هغه هم له کاره ووت. نشه کې به ډوب

(c) ketabton.com: The Digital Library

پروت و او چې کله به يې لږ چورت ښه شو اوبدن به يې دردونه نه کول نو د کار لپاره به لاړلو. ورو ورو دغه سلسله هم قطعه شوه، په ژمي کې چې يوه ورځ سخت باران روان و او هغه د هيروينو راوړلو جرات نه شو کولی نو خپلې کشرې خور شينکۍ ته يې وويل ((شينکۍ ! ته له ما سره ډېره مينه کوې کنه؟ ګوره زما طبيعت ښه نه دی. نو لاړه شه د نواب کبابي دوکان ته. هغه ته به ووايې چې زما د ورور فريدون په وجود کې سخت درد دی. يو دوه پونۍ راکړه خو ګوره دا به چاته ښايې نه ، سمه به کورته راشې زما دردونه ډېر دي، هه دا واخله پيسې.)) فرمانبرداره شينکۍ د پلار په شان ورور امر ښکته نه شو غورځولی بس دومره يې وويل:((وروره ! زه دوا د قصاب له دوکانه راوړم، د ډاکتر مجيد شفاخانې ته ولې لاړه نه شم؟)) خو فريدون ورته وويل:((ما درته څه وويل هغسې وکړه. په ما د ډاکتر علاج اثر نه کوي. ځه ژر لاړه شه!)) شينکۍ هم په هغه پښو د نواب کبابي دوکان ته ورغله او دوه پونۍ يې ترې نه واخيستې او بېرته روانه شوه. لا څو قدمه هم نه وه تللې چې هلته د يو دوکان د څپرکۍ لاندې له بارانه پټ ولاړ يو پوليس چې شينکۍ يې د کبابي له دوکان نه د پونيو د اخيستو لو په وخت کې ليدلې وه، راوبلله او ورته يې وويل:

- ستا لاس کې څه دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هېڅ

- وښايه دا لاسونه دي.

- دا خو دارو دي زما د دادا لپاره.

- دارو ؟

او بيا پوليس شينکۍ له ځان سره ښارنوالۍ ته بوتلله. بې له زياتو پوښتنو فقط د وهلو او ټکولو د ډار په واسطه د ښارنوالۍ څو ظالمو څارندويانو له شينکۍ سره درسته شپه لوبې وکړې او درې څلور شپې وروسته يې د مخدره موادو د ساتلو او خرڅولو په جرم د اته کالو په بند محکومه کړه. په زندان کې د شينکۍ ژوند په ډېرو مشکلاتو تېرېدو. يوه يوه ورځ ورته د کال نه هم اوږده ښکارېده، د بندي خانې د ظالمانو، قاتلانو، داړه مارو او ترهګرو په سترګو کې دا له هغوی نه هم زياته ګنهګاره وه. د بند په پنځمه مياشت د هغې ګېډه راوتې او هر مجرم به د هغې په ليدلو بل ته اشارې کولې او سرخوځول شروع کړل. دا هر څه له شينکۍ نه پټ نه وو. ورځې تېرېدې او په اخرکې شينکۍ بې له واده د يو هلک مور شوه. د شينکۍ د اولاد په زېږېدو نه چا ډمامه ووهله او نه چا ډول (سورنۍ) و غږول. ځينې تورنې ښځې چې د هغې له حاله خبرې وې په زړه زړه کې وژړېدې. په دوه کلنۍ کې هغې په محبس کې خپل ماشوم ته زده کړه شروع کړه. بل پلو د شينکۍ ورور

(c) ketabton.com: The Digital Library

فریدون د هغې د ورکېدو وروسته دا سې بدل شو چې بیا یې د نشې نوم هم وانه خیست، هغه د خپلې خور د حشر د پاره خپل ځان ګرم ګڼلو. د ډېرې خوارۍ او زیار وروسته د پولیسو مفتش ګرځېدلی و. څو ځله بندي خانې ته هم تللی و خو هغه هېڅکله هم له خپلې خور سره مخامخ شوی نه و او که سره مخامخ شوي هم وای کېدای شو خپله خور یې نه وای پېژندلې. د لومړۍ شپې د ناکردو او د ظلم خاطرو شینکۍ د ټانټې نه هم زیاته وچه کړې او رنګ یې تک تور شوی و. د هغې سترګې ټاغې راوتې وې چې سرې به ترې وبرېدلو. د شینکۍ په اړه د کور کلي د ټولو خلکو ګمان دا و چې ښایي د کومو ډزو په منځ کې را ګیره شوې او وژل شوې وي. د اتو کالو له بند نه وروسته چې شینکۍ یو سهار د بندي خانې د لویې دروازې نه خپه را ووتله نو اوه کلن زوی هم ورسره و. هغه نه پوهېده چې کومې خوا ته لاړه شي. په سوچونو کې ډوبه وه د ښار پر سړکونو ها خوا دې خوا وګرځېده. د زوی د پاره یې دا هر څه بېخي نوي وو. هر څه ته به یې په ډېر تعجب او حسرت کتل، لمر ژیړ شو خو د سر د سیوري په غم کې ډوبې شینکۍ د خپل ځان نه بلکې د خپل زوی لپاره هم څو څو کرته فکر وکړو. هغه لږه ډېره زده کړه کړې وه خو د موجوده قوانینو په اساس یې نوکري نه شوه کولی، ځکه چې دا هغه حالت و چې د ښځو په نوکرۍ بندیز و. که کورته بېرته وګرځي ورونه او خویندې به یې زوی قبول نه کړي. هیڅوک هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوې تنها ځواني ښځې ته په خپل کور کې ځای نه شي ورکولی. خير خيرات موندل اوس اسانه نه و، خلک پخپله تش خانک ته ناست وو. که ځان ووژني زوی به يې څه کوي، که هغه هم له ځانه سره ووژني نو د هغه معصوم څه ګناه ده. هغه په ټولو بېلابېلو لارو چارو د غور او فکر تر منځ په چوک کې ولاړه وه چې سترګې يې په مخامخ ولاړ يو زلمي پرېوتې چې له ډېره وخته يې دې ته کتل. شينکۍ پرېکړه وکړه چې د زوی د ژوند د پاره به د جسم فروشۍ (فحاشۍ) دنده خپله کړي او هم په هغه وخت يې مخامخ زلمي ته اشاره وکړه. زلمی راغی او د شينکۍ ترڅنګ ودرېدو، د شينکۍ زوی د غه نوي خپلوان ته په ډېرو عاجزو سترګو وکتل. زلمي خبرې پيل کړې:

- زه له ډېره وخته لکه د سيوري در پسې روان وم.

- جي؟

- ما چې يو ځل ستا سترګې وليدلې. بيا مې ځان قابو نه کړای شو.

- جي ؟

- زه ستا سو څه خدمت کولی شم؟.

شينکۍ لکه د خوبه چې راويښه شوې وي. سر له يې ټکان ورکړو. هغې د سر پړونی پور ته کړو سترګو کې يې نه لاچاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه او نه بې وسي. ستر ګې يې لکه سکروټه تکې سرې وې. د لږ وخت له چوپتيا نه وروسته يې له جيب نه يو لوټ را ويستلو او زلمي ته يې ور وړاندې کړو. ((وروره ! ما ته د مخامخ دوکان نه زهر راوړه)) د هغې فيصله بدله شوې وه. زلمي هک پک د شينکۍ د لاس لوټ ته کتل چې په دې کې د پوليسو يو ګاډی هلته ودرېدو. دوه درې څارندويان ورڅخه ژر ژر را ښکته شول. دوه څارندويان راغلل او شينکۍ يې له مټه ونيوله. لرې ولاړ دربيم څارندوی شايد د هغې مشر و. په ماښامي تياره کې له ونې او څېرې نه د فريدون په څېر ښکاريدو. شينکۍ د فحاشۍ په تهمت ونيول شوه. د هغې زوی ډيرې چيغې ووهلې. هغه د پوليسونه د خپلې مور د راخلاصولو په خاطر پوره وس وکړو خو ځای يې ونه نيو. شينکۍ هم د مات وزرې مرغۍ په څېر بيا بيا په خپل زوی پسې د ځان رسولو غوټې ووهلې مګر هغه د څاروندويانو له خوا په موټر کې لکه پنډوکی ورټېل وهلی شوه. موټر پوره رفتار نيولی لاړ. د شينکۍ زوی هم هلته په ځمکه پروت لتې ټکولې او تر هغې پورې يې په موټر پسې کتل چې په دوړو کې ښکارېدو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کافرانو خدای

هوسۍ د مهاجرو د کمپ په یوه خیمه کې د یوې تتې ډیوې لاندې ناسته وه او وچه کړسه ډوډۍ یې د اوبو په زور له ستونې تېروله. بیا بیا به یې د کابل خپل کور مخې ته ودرېد چې دا وخت به ډاکتر حسین له روغتون څخه بېرته راګرځېدو، شپاړلس کلنې لور به یې ور پرانیست، مخ لاس به یې وینځل، تلویزیون به ولګول شو، دوی به د ډوډۍ خوړلو ته لوېې کوټې ته ورغلل، خدمتګارې به د ډوډۍ پر مېز هر څه تیار ایښي وو. دوی به کېښناستل، هم هغه انګلیسي طرز درې څلور ډوله (کورس) ډوډۍ به وه. لومړی به ښوروا راغله، بیا د میوو او سبزو سلات او ورپسې به د تناره وریت چرګ یا غوښه وه، البته د میوو جوس لازمي و، ځکه زمانه بدله شوې وه او اوس د پیالو کړنګ کړونګ..... هرڅه منعه وو. په تلویزیون د خبرونو، وعظونو، تلاوتونو نه پرته بل هېڅ نه اورېدل کېدل د شپې د ډوډۍ په وخت به پر عمومي توګه خبرونه وو چې دوی به هم اورېدل او په خوند خوند به یې د خبرو اترو او خندا او خوشالی

(c) ketabton.com: The Digital Library

په منځ کې ډوډۍ خوړله. د هوسۍ مخې ته به چې هر وخت کمپ کې په تالي کې دوه درې وچې ډوډۍ، يو نيم په نوم اينګلی يا داسې پيتي چې لامبوزن ورکې که لامبو هم ووهي مګر خبر به نه شي، چې کومه دانه لري او که نه؟ دا به ورته په ځير شوه نو د خپل کور خوږه منظره به ورته په ياد شوه، ځو ځو ځلي يې په خپلو مغزو زور واچلو چې دغه بدبختانه زړې منظرې يې له ذهن نه پاکې شي او د اوسني حالاتو سره په امن اوسېدو ته يې پرېږدي لېکن په دې هکله د هغې ټولې هڅې ناکامې شوې وې. ډاکتر حسين برتانيا کې د طب زده کړې سرته رسولې وې او هم هلته يې د هوسۍ سره چې د طب په پوهنځي کې نوې نوې داخله شوې وه پېژندګلو وشوه. خوا که موږ په خپل کور کې د خپل ورور او خور سره تر څو ورځو کومه خبره ونه کړو او ددې کمښت مو چېرې هم ذهن ته رانه شي مګر څه وخت چې موږ د خپل وطن نه لرې لاړ شو، د خپل خپلوانو ، دوستانو او عزيزانو څخه لرې ډېر لرې د پرديو په بيړو ورګډ شو نو خپل ځان راته ډېر لاچاره، ډېر بې ځوکه او ډېر تنها رابښکاره شي. په داسې وخت که د خپل وطن يو انځور هم ووينو نو تر ساعتو ورته په ځير ګورو. که د خپل هيواد پمن سپی هم ووينو نو زړه ته يې نږدې کوو. له خپل وطن سره د مينې احساس هم په دغه وخت کېږي. وطنوال خو د لرې خبره ده که چيرې د شاوخوا هيواد

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځيني وګړي هم په سترګو راشي لمن يې کلکه نيسو ، همغه زموږ غمخور ، زموږ ورور ، زموږ همدرد او زموږ خواخوږی شي. که څه هم هوسی کندهاری وه او حسين د کابل و مګرد دواړو نيږدې کېدل طبعي وو. دوه ورځو کې دواړه يو بل ته دومره نيږدې شول لکه چې د کوچنيوالي نه يو بل سره پيژني. حسين کابل ته د بيرته ورګرځيدو څخه مخکې دواړو د خپلو خپلو کورنيو په رضا د دوستانو او ملګرو په يوه محفل کې نکاح وتړله. دري کاله وروسته چې هوسی هم بيرته هيواد ته راستنه شوه نو کابل کې مېشت شول، دواړو په يوه روغتون کې کار کولو ليکن د سياسي حلاتو د بدليدو څخه وروسته هوسی لکه د نورو ښځو له کار څخه منع شوه. هغه په کور کيښنا ستله يو نيم کتاب به يې لوستلو ليکن ډاکټري چې د هرې ورځې ازميښتونه او تجربې غواړي، د هغې له لاسه ووتل. هوسی ډوډی خوړله او که نه هيڅ پوهه نه شوه ليکن چې تالي ته يې کتل هغه به تش و.

داسې ورځو او شپو کې چې اوره لامده شي اکثر د انسان د مخې نه يا پيشو ډوډی وتښتوي يا په تالي کې غوړګی نه چرمخکی راولويږي، البته د هوسی تالی تش و. پاڅېده لاسونه يې ومينځل او د خپل لمن سره يې وچ کړل. اوس هغه وختونه نه وو چې دوی به د لاسپاک سره لاسونه وچول او بيا به

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرې کريم مګلو. د هوسۍ ټول ټال، مال ملکيت په يوه بکسه کې بند و. څو جوړې کالي ، يوه جوړه پيزار ، يو پاسپورټ ، د سمال کې غوټه يو څو روپۍ او يو څو نيم سوي کاغذونه..... هغې خپله بکسه خلاصه کړه د هر څه نه اول يې همغه کاغذونه راوويستل ، ورته يې په ځير ځيروکتل، سترګې يې ډکې شوې ترمې اوښکې يې په سوې څېره ښکته را وبهيدې د کاغذ دپاسه. هغې سمدستي د هغه کاغذ د پاسه خپل لستونړی کېښود او اوښکه وچه شوه. د وخت تيريدو سره د بنيادم هره اوښکه همدغسې وچيږي ليکن ځينې پرهرونه د تل لپاره شنه وي، هغه نه په وينښه موږ ارام ته پريږدي او نه په خوب کې. د هوسۍ نيم سوي کاغذونه همهغه پرهرونه وو چې تر مرګه د هغې له ذهن څخه وتو کي نه وو. بيا يې په هغه مجله کې سمبال کېښودل له کومې چې را ويستلي وو. هوسۍ د کمپ د زرګونو ښځو، نارينه وو ، سپين ږيرو ، تورو سرو او زلموټو ځينې وه چې د افغانستان شرايطو خپلې خاورې خپل کور، خپل کلي او وطن هر څه پريښودو ته مجبوره کړي وو. ټول به درسته ورځ ځای په ځای ډلې ډلې ناست وو ليکن هيچا به د بل سره خبره نه کوله، د ټولو په څېرو کې يوه عجيبه مايوسي ښکاريده د ټولو ايکي يوه کيسه او ايکی يو داستان وو. په هر کور کې مرګ ژوبلې شوې وې ، مرګ ژوبلې هم د زړو نه بلکې د شنو لښتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې داسې ځوانان وو چې د ځوانیمرګ ښکنځا یې له خلکو هېره کړې وه. هر یو د خپل خپل کور د ملا تیر و. د هر یوه کیسه بس د هغه مخ ته په کتو معلومیدله. لکه تیري به یو بل ته مخامخ ناست وو چې له دوی څخه یوه هم هوسۍ وه. د وخت بادارانو د هغې لور هم ورسره نه وه پرېښې، د نورو مهاجرو په نسبت هوسۍ فقط د غه توپیر درلوده چې هغې تل د ځینې خیرې تکل کاوه. د یوې داسې خیرې چې د هغې د میړه په وینو د لړلي نیم سویو کاغذونو عبارت ولوستل شي، لیکن تر دې وخته هیڅوک ورته داسې برابر نشو. عبارت ځینې فارسي یا عربي نه وو، بلکې کوم بل ډول و. هغې یو سوړ اسویلی وکړو او مخامخ د تمبوانو نه ګرد چاپېره په لوبو بوخت ماشومانو یې سترګې ونښتې، څومره ښه عمر وي د کوچنیتوب، نه غم نه فکر بس خوراک څښاک مستي، لوبې او خندا او خوشالي. لیکن افسوس افغانستان کې له ډېر وخته ځینی ماشوم نه زیږیده، بس پلرونه زیږیدل چې د سترګو پرانستلو نه مخکې یې په تندوباندې لوړې ژورې او په سترګو کې د نه ختمیدونکي تشیال ننداره کیدله. د هوسۍ هغه وخت را یاد شو چې د روغتون د هغې د اطاق نه بهر په تختړې (لوحه) ثبت وو (مېرمن هوسۍ شاهنواز حسین سیلمان خیل ... ایم بي بي ایس لندن) د اطاق نه بهر په بینچ د ناستو مریضانو صحنه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې مخې ته وګرځېده چې څه وخت به دا د جراحۍ د خونې څخه په بیړه د مریضانو د معاینې لپاره خپل اطاق ته ورننوتله نو د بهر خلکو ناست ګنګوسې به یې واوریدې چې (ګوره ډاکټره صاحبه دا ده راغله) (ښه !دا ډاکټره ده ډیره وړه ده) (یاره خو خدای یې په لاس کې ډیره شفا اچولې ده) او داسې نور. د هغې ذهن ته د نیمې شپې د دوه بجونه پس هغه عکس هم روښانه شو چې یو ټوپکوال د اوږې سره دوه ټوپکونه زوړند کړي وو چې بیا وروسته معلومه شوه د جهاد ننګیالی دې راوستی و. دوی په ډیره ویره هغه وخت ور پرانستی و ، کله چې ورته ښه باور ورکړای شوی و ، چې هغوی ځیني شوقماران ، داړمار یا وژونکي نه دي، د دین سپیڅلي جنګیالي دي چې یو په پتون په ګولی لګیدلی دی. د هغې میړه ډاکټر حسین او دې دواړو په شریکه د ژوبل د پتون څخه مردکی ویستلو ، چې په دغه وخت هغه دومره روږې (چغې) وهلې وې که عادي حالات وی نو د ټول چم خلک به راغونډ شوي وای. له درد څخه د ټپي د خیال بل پلو ته د ګرځولو په خاطر ډاکټر حسین د هغه څخه پوښتلي وو چې دا څنګه ټپي شوی؟ هغه ورته په ځواب کې کله د یو او کله ورته د بل حزب لپاره د جنګیدو او دغسې د ټپي کیدو کیسې کړې وې. د مردکي د ویستل کیدو نه وروسته د هغه په څېره د بخو خولو غټ غټ څاڅکي راښکاره وو او هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګوتې اوبو د پاره لپه نیولو اشاره کړې وه. ډاکټر حسین لاسونه وو ینځل د هوسۍ لاسونه لا ککړ وو. لیکن خپلې لور ته یې چې هیڅ کله هم د کوم نارینه مخې ته نه وه ورغلې د اوبو راوړلو د پاره غږ کړی و. نانځکه چې له نانځکې هم ښایسته وه اوبه ورته را وړې وې او چې ژوبل جنګیالي ته د ورکولو نه وروسته بیرته وتله نو هوسۍ ته د ولاړ بل عسکر هغه ګنګوسه هم ورياده شوه چې ويلې وو (ځيز خو ډير ښه دی... څه خيال لرې ؟) او بل جنګيالي په نه سر خوځولی و.

هوسۍ بلاخره خپل هدف ته ورلنډه شوه او یوه ورځ د پاکستاني کمپ څخه په څه ناڅه چل ووتله او هند ته ورداخله شوه، هغه باوري وه چې د هغې نیم سوي کاغذونه فقط هند کې لوستل کیدلی شي ځکه چې د سانسکریت پوهه ادیبان هند کې په اسانه پیدا کیدلی شي، بې له کوم خطره. هوسۍ ناپوهه یا بې سواده ښځه نه وه. د دغه راز کاغذ په ارزښت او حساسیت ښه پوهیدله ، هغې هر چاته دا نشو ښودلی او بیا په هند کې چې د مذهبی لیونو شمار ورکې ښه پریمانه دی او په معمولي پېښه هم دا راز شیان په باروتو د بځرکي کارکولی شي د ډیر احتیاط اړتیا وه. هوسۍ نیغه ډیلی ته را ورسیده، ډیلی د انسانانو میږتون دی، نه د شپې سړکونه تشیږی او نه د ورځې لیکن هوسۍ ته دا بیخي یوه سحرا غوندې ښکاریدله ، د ځینو

(c) ketabton.com: The Digital Library

محلی خلکو څخه یې د سانسکریت د کوم پوه او عالم په اړه پوښتنه وکړه لیکن هیچا ورته کوم ښه سرې پیدا نه کړای شو. یوه ورځ سحر چې په لاره تیریده نو د یو معبد نه بهر همهغسې عبارت یې ولید ، سمدستي د مندر وره ته ورننیږدې شوه لیکن له دې ډاره چیرې بې دینه نشي او مسلماني یې له لاسه لاړه نه شي ، مندر ته داخله نه شوه. دننه ځینې دینې مناجات لوستل کیدل. هوسۍ یوې ښځې ته چې لرږه لرږه په انګلیسي پوهیدله د مندر د پیر سره د لیدو غوښتنه وکړه. پیر چې په مراسمو بوخت و تر ډیره وخته بهر را ونه وتو لیکن هو سۍ د دې کار لپاره درست عمر انتظار کولی شو ، پوره یو ساعت وروسته پیر رانښکاره شو ، هوسۍ چې د بهر د سړک پرغاړه ناسته وه جیګه شوه، د هغه هر کلی یې وکړ او ځینې ګوښه ځای کې د خپل کاغذ د لوست خواست یې ورته وکړو. د هوسۍ غمجنې څیرې ورکو سترګو کاواکو خبرو پیر مجبوره کړو چې یو څنګ ته ورسره لاړ شي لیکن هوسۍ هغه له خپله ځانه سره د هوټل خپلې خونې ته بوتلو. په ډیره ویره ویره خپله مجله له بکس څخه را وویستله او ویې ویل (پنډت جي ! زه لکه ستا لوریم. ددې کاغذ لوست زما د پاره زما د ژوند نه ګران دي، زما ټول ژوند په دې تکیه لري، که په دې کې زما کومه خطا وي نو زه د یوې لور په حیث اول تاسي نه بخښنه غواړم) او بیا نیم سوی کاغذ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنډت جي (پير) په لاس کې کېښود، پنډت د کاغذ لاسته په ورتللو پوښتنه وکړه (دا خو سوی دی ؟ دا د څه سره ککړ...؟)

- هوسۍ: زما د مېړه وينه.....

- پنډت جي: رام رام رام رام....

او پنډت جي هغه کاغذ سمدستي ښکته وغورځولو لکه چې هغه کاغذ نه وي بلکې مار چيچلی وي. هوسۍ ته يې په ډير قهر وکتل ځکه په وينو لړلي کاغذ د پنډت جي مذهب او عقيده خرابه کړې وه، ليکن د هوسۍ د عاجزی په ليدو ويښ شو او له ورايه يې کاغذ ته په کتلو فيصله وکړه.

- پنډت جي: دا سانسکريت نه دی دا زه نشم لوستلی.

او ددې سره د هوسۍ د اميدونو مانۍ ښکته را ولويده اوس به نو چاته مراجعه کوم. هغه په کټ کېښناستله او پير د خدای په امانی سره له کوټې ووت. هوسۍ د سوچونو او فکرونو په زانګو ښکته پورته کېدله مګر اوس يې چاره هم نه وه. هوسۍ ماتې قبلولو ته هم تياره نه وه، په افغانستان کې زياتره لرغوني اثار د بودايي دور دي، هغې تصميم ونيولو چې يو بودايي مرکز ته به ورشي او هلته به د بودايي مذهب راهب (پيشوا) کومک ترلاسه کړي او په بله ورځ هغې يو بودايي مرکز ته ځان رسولی

(c) ketabton.com: The Digital Library

و. زیږو جامو کې نغښتي راهب ته ناسته وه او هغه ورته ویل چې: بچوړیه ! دا نه بودا یي ژبه ده ، نه تایي او نه تبتي. دا راته ښکاري چې ګورمکي ده. ګورمکی د سیکهانو د مذهبی کتابونو ژبه ده. بودایي راهب د هوسۍ په زړه کې د امید او هیلو یوه وړانګه روښانه کړه، هغې ته سمدستي وریاد شول چې د دوي د کور نه لږ لرې د سیکهانو یو درامسال هم و، دا به حتمي ګورمکي ژبه وي. د امید په دغه څادر پټه هوسۍ د خپل هوټل په لور روانه شوه ، د خپلې خاورې کلي ، د خپلې لور ، د خپلو خلکو د کور او شاوخوا منظرو د هغې زړه په لومړي ځل و درد ولو. هغې سوچ وکړو (دا ولې ؟) ((دا څوک دي؟ ولې یې زموږ سره داسې دښمني وکړه ؟ ایا موږ پخپله دد یې ګرم یو ؟ ترڅو .... ؟ تر کومې...؟ موږ خو ټول تباه شو ، له مرګه وروسته خو د مرضونو چینجی هم دو جود نه وتښتي، اوس زموږ سره څه پاتې دي؟ دا هډوکي هم راته خوري. ؟)) د دغه کشمش سره هوسۍ څه وخت هوټل ته ورسیده، څه وخت یې ډوډۍ وخوړله او کله یې سترګې بندې شوې، هیڅ پوهه نه شوه، لیکن په بله ورځ چې تر دولس بجو ویښه نه شوه نو د هوټل نوکر وروډ بولو او دا یې ویښه کړه. نن هغه باوري وه چې د هغې د نیم سویو کاغذونو عبارت به ولوستل شي. ژر ژر تیاره شوه ،مجله یې بیا تر خنډې ونیوله او وتونکې وه چې هوټل واله چای یا

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهارنۍ ناشته راوړله. هوسۍ د هندي فلمونو نه څه ناڅه هندي هم زده کړې وه. د هوټل واله هلک څخه یې ورو غوندې پوښتنه وکړه:

- هوسۍ: بهیا، دلته د سیکهانو ټیمپل شته؟

- هوټلواله: ګوردواره میم صاحب؟

- هوسۍ: بلې بلې ګوردواره.

- هوټلواله:: لویه که وړه؟

- هوسۍ: نه ښه غوندې چې یو ښه پریسټ (ملا) هم ولري.

- هوټلواله: ملا نه بهن جی! د ګورد وارې پیر ته پایجي وایي.

- پایجي خو هره ګوردواره کې وي.

- هوسۍ: ټول په ګورمکي پوهیږي؟ که هسې یې یاده وي.

- هوټلواله: دا خو راته نه ده معلومه، لیکن دلته خو په څنګ کې یوه ښه غټه ګوردواره ده، ماتاسوندري، هلته خو ډیره بیړه نه وي لیکن ګورد واره ډیره لویه ده او تاریخی هم راته ښکاري.

هوسۍ د همدغه شان ځای په تکل کې وه، هغلته به هرو مرو یو پایجي پیدا کیږي. په دغه هیله هغې یوه اټو ریکشه ونیوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ورته د ماتا سوندري ګوردوارې ته د تګ په اړه وویل. لس دقیقو کې ریکشه د ګوردوارې مخې ته ورسیده. هوسۍ د ریکشوان په لاس کې د پنځوس روپو لوټ کیښود او بې له سوچ او فکر سمه ګوردوارې ته داخله شوه د هغې نه هیر شوي وو چې دا کوم ځای ته روانه ده ایا دغلته به د هغې دین او مذهب په ځای پاتې شي او که نه ؟ لیکن چې زینو ته ورختله هغلته یې یو سپین ږیری سیکهـ چې سپینې جامې یې اغوستې او یو سپین پټکی یې تړلی و. دې ولید او ترې یې پوښتنه وکړه:

-بهایي جي، ... دلته پایجي چیرته پیدا کیږي؟

-بهایي جي: ولې څه خبره ده ؟

-هوسۍ: زما یو ډیر ضروري کار دی.

بهایي جي: لورې ! هم زه پایجي یم وایه څه خبره ده ؟

هوسۍ ورته لږ لرې د وړاندې ونې په لور د تګ غوښتنه وکړه او هلته یې د مجلې څخه سوې پاڼه را وویستله او د هغه په لاس یې کیښودله. پایجي تک سور شو لکه اور د پاڼې په اخیستلو یې (واحد ګورو... واحد ګورو ... واحد ګورو ...) وویل کاغذ یې ښکل کړو او لاس یې سمد ستي د اوږې سره ځوړندې چړې ته ورغی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ پایجي: چا کړې ده دا ناروا ه؟

د هوسۍ د خولې د ویرې او ډاره فقط ناڅاپه ووتل ((مانه ده کړې...))

په سلګو شوه ... چې ښه یې وژړل او غریب یې مات شو نو ولاړ پایجي یې په سر لاس کېښود او ورته یې وویل: ها بچیه دا د چا کار دی؟.

هوسۍ خوله پرانستله لیکن لکه چې ژبه یې چا نیولي وي له خولې یې هیڅ ونه وتل. پایجي د هغې په اوږه لکه د یو مهربانه پلار لاس کېښود ، مخامخ خونې ته یې بوتلله او به یې ورته را وړلې، لږه د لاسه یې ورته وکړله او بیا یې ترې پوښتنه وکړله: بچیه دا د کوم ځای پیښه ده ؟ د هوسۍ په وړاندې د خپل هیواد منظره رڼا شوه هر خوا اخ و ډب، خوف او ډار ژړا او انګولا ، وژنې، قتل او غارت. هغې ته ورځیني نوي نوي اعلانونه ،نوې نوې جزا ګانې، نوي نوي امرونه، کله د ښونځیو او کله د مدرسو بندیدل، کله په راډیو او تلویزیون بندیزونه ، کله د ږیرې او کله د ستر او د ښځو په زده کړود بندیز اعلانونه هر څه وریاد شول. د هغې مخې ته هغه منظره هم ورته ودریده، چې د کابل ښار نه اتیا کیلو متره لرې د یو بم په چاودنه کې دیارلس طالبان شهیدان شوي او ګڼ نور ټپیان شوي وو. هغې ته ور په

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاد شول چې څه وخت د هغې مېړه په سره غرمه کې پاڅول شوی او روغتون ته بوتلل شوی و ، چې د ټپیانو درملنه وکړي. هغې ته ښه ور په یاد شول چې په دریمه ورځ ماز دیگر په بیرته را گرځېدو د هغې مېړه ډاکتر حسین ویلي وو چې ټول ټال اتلس نفره وو ، ځیني لږ ژوبل وو خو پنځه نفره په مخ بد بد سوي وو. د یو د ژوندي پاتې کیدو امکان هم نه و لیکن پاتې څلور که خدای کول نو بچ به شي. مخونه یې بیخي سوي دي ، درې نیم یا څلور کاله وروسته به د پلاسټیک د عملیاتو سره بیخی ښه شي. هوسۍ ته بیا هغه وخت هم ورپه یاد شو چې دوی ټول د شپې د ډوډی لپاره ناست و ، په تلویزیون خبرونه راتلونکي وو ، دوی ډوډۍ شروع کړې او دوه درې مړۍ یې هم لانه وې کړې چې خبرونه شروع شول، مړۍ د دوی په لاسونو کې وه. د بامیانو د بودا مجسمه والوزول شوه. دوهمه مجسمه هم ونړول شوه. د موزیم مجسمې، بوتان، کتابونه، اثار، لوخي، لرگي، هر څه چې د تاریخ سره یې کومه نیږدې یا لرې اړیکه درلوده مات ، ځیري او وسوزول شول. ښار کې چار چاپیره د دین او مذهب په نوم د کفر او جهالت د خاتمې په نوم یو توفان روان و ، د الله اکبر نارې او انگازې وې، خبرونه لا روان و چې په دې کې چا ور وډبولو ، ډاکر حسین مړۍ په لاس له گریوانه ونیول شو په زور یو گاډي کې ور گوزار کړی شو او له ځانه سره بوتللی شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوسۍ او د هغې لور ډېرې ژړاوې او انګولاوې وکړلې لیکن هیچا وانه وریدې، بله ورځ یو اطاق کې فیصله صادره شوه، په حسین د څلورو دیندار ه طالب جنګیالیو د داسې علاج تهمت ولګول شو چې د هغوی د علاج د څلورو میاشتو وروسته هم ډېره نه وه راختلی او اوس د ډېرې د راختلو امکان هم نه و. دا د حسین چې په انګلیستان کې یې زده کړې کړې وې د سپین پوستو سره د دسیسو لومړی نښه وه. دوهمه ګناه یې د ځارندویانو لخوا د محاکمې لپاره د راوستلو په وخت په ټلویزیون د دښمن د عناصرو یانې د بی بي سي د خبرونو د اوریدو وه، دواړو تورونو (تهمتونو) د پاره حسین ته په بله ورځ په څلور لارې کې په ګولې د ویشتلو امر شوی و. هوسۍ ته ور په یاد شول چې څه وخت هغه څلور لارې کې د حسین د ویشتل کیدونه وروسته یوه چیغه وهلې او په منډه ښکته په ځمکه د را پریوتي د حسین د وجود پلو ورغلې وه نو هیڅ څوک هم نه وچې د هغې خواته ورغلي و، حسین لاس او پښې پړچکې وهلې، ګولې، د هغه د سینې نه پورې وتې وه، د تودو وینو شرهار روان و هغلته لږ وخت مخکې د مات کړای شویو بوتانو رنګ کړای شوو مجسمو ټوټې او ځیرې شوي اثار خواره واره پراته وو، یو څو کاغذونه چې لا اوریې نه و مړ شوی، هغې راپورته کړي وو چې د خپل میړه په پرهر یې ولګوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ټکور یې کړي. څه وخت چې هغې هغه نیم سوي کاغذونه د خپل میړه په پرهر اېښی و خدای خبر چې هغه ساه لرله هم او که نه، لیکن هوسۍ خو خپل وس کاوه. د کاغذ د تودې ایرې په حسین هیڅ کومه اغیزه ونه شوه لیکن هغلته خدای خبر چې له کومې را نازل شوي یو ملا د قاضي چوکۍ نیولې وه او دیو مات بوت په سر ناست دغه پریکړه یې اورولې وه: دا دې بې پته او لوچکې ښځې څه وکړل؟ د کافرانو د کتاب په پاڼو یې د یو مسلمان پر وجود ټکور ولګولو، دې خو زموږ مړي هم مردار کړل، هغه یې هم مرتد کړو، اوس دده د پاره نه موږ د جنازې لمونځ کولی شو او نه دوعا، بې د خدای د نوم دی به نیغ دوزخ ته ځي. او ای ښځې! که ته د دین او دنیا ثوب غواړې نو سمدستي دی طلاق کړه. هوسۍ ژر ورمنډه کړې او هغه (غیردیني) نیم سوي کاغذونه یې د خپل میړه د وجود څخه لرې کړي و. شاوخوا اوس هیڅوک هم نه و. هوسۍ نیم سوي کاغذونه پخپل موټي کې کلک نیولي وو او چې کورته بیرته را رسیدلې او لږ په هوش راغلې وه نو هغه کاغذونو ته یې پام شوی و. هغې د ګوردواري پایجي ته وویل:

- بابا! فقط په دې پوهیدل غواړم چې په دې کاغذونو کې څه لیکلي دي؟ ایا زما میړه به.... ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د سیکهانو پـایجي چې تـر اوسـه بیخـي ګونـګ ولاړ و. سترګې یې پټې کړې ،ورو غوندې له ځانه سره وبنګید ، خدای یو دی، هم دهغه نوم حق او صداقت دی، د دنیـا هرڅیـز د هغـه د امر تابع دی، هغه نه د چا څخه ویره لري او نه د چا سره کینه. هغه نه کوم شک لري. نه د کوم صورت نه زیږېدلی او نه مري. انسان د خپل پیر په مرسته د هغه د حصول هڅه کولی شي.

پـایجي ورو غونـدې سـترګې پرانسـتې، نـیم سوي کاغذونـه چې په وینو لړلي و ښکل یې کړل او بیا یې وویـل ((لـورې واوره ! په دې کې چې لیکلي دي، اي د لاچارو او د غریبانو تکلیفات او درد او غم رفعه کوونکي خالقه ! ته کامل یې ، تـه مکمـل یـې هم ته یې د بې کسو مل او مرستیال، تاته پنا غوارم ، زما مرسـته وکړه ، زما کومک وکړه ، ته د ټولو عاجزانو رفیق او ملګری یې ، ته د درد او غم رفعه کوونکی یې ،هم ته د هر چا له زړه نـه خبر یې، هم ته د هر چا په زړه کې اوسې، تـه د هرچا خالق، تـه د هر چا بادار یې ، هیڅ څوک له تا بر نشته ، هغه وخت چې مور، پـلار ، زوی ، رور، همزولی، مل ، لمسی ، کړوسی ، هیڅ څوک بـه هم ستا تر څنګه نه وي او ته به یـک تنهـا یـې، پـه هغـه وخـت کـې بـه فقط دا یکی یو خدای نوم ستا مل وي. هغـه وخـت چـې اسرافیل به ستا وجود را پورته کوي نو ته به یوازې یې، فقـط د الله نوم بـه تاتـه ډاډ او راحت در رسوي. هغـه وخـت چـې تـه بـه د لویـو لویـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشکلاتو تر منځ را ګیر یې ، د وتلو هیڅ لاره به نه مومې ، د خدای د نوم په یادولو ستا ټول کړاونه به د سترګو په رپ کې پنا شي، ته که هرڅه د مجسمو او بوتانو عبادت وکړې لیکن ستا د واړه مصیبوتونو او کړاونو خاتمه یوازې د هغه د نوم په یادولو سره کیږي. یا ربه ! زما ټوله تکیه هم په تا ده، فقط ته زما مل یې زما مرسته به کوې.))

د ګوردوارې د پایجي سترګې پرانستې وې لیکن هوسۍ په فکرونو کې غرقه وه. هغې سوچ کولو چې ایا د مسلمانانو خدای به د نورو د خدا یانو نه جدا وي.؟ ایا که خدای د رب په نوم یاد کړای شي ، موږ به دوزخیان شو.؟ موږ به کافران شو؟، د ګورد وارې نه د حمد او ثنا داسې اوازونه اوریدل کیدل:

ـځوک وایي رام رام ،ځوک وایي خدای.

همدغو فکرونو کې هوسۍ بیرته روانه شوه، د هغې په ځیره د ډاډ او تسکین یوه وړانګه لیدل کیدله چې د میړه په پرهر یې هم د خدای د نوم ټکور لګیدلی و .. د کافرانو د خدای...

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرتوګاښ

زوی يې له دوو مياشتو راهيسې بې درکه و، خپل او پردي يې ورپسې ګرځيدل، خو هيچا ته يې څه پته نه لګيده ،ان تر دې چې پوليس هم د هغه په اړه د پوره معلوماتو په ټولولو کې پاتې راغلي وو. يوه ورځ ټکنه غرمه وه، ور په زوره -زوره وډبېد، اغاجان ورپرانيست، څلور پوليس له ټوپکو سره ور ننوتل او له ننوتو سره سم يې اغاجان له ځته ونيوه.

-ووايه !زوی دې چېرته پټ کړی دی؟

آغاجان په ژړغوني اواز وويل:

- صاحبه ما چېرته پټ کړی دی، زما خو ورپسې اوښکې وچې شوې، شپه او ورځ را کره وير دی او نه يې مور څه خوري او نه يې خويندې.

-ښه !نو په هوا ژوندي ياست؟ همدا مو اوريدل غوښتل ، زموږ خيال و چې تاسو به ساده باده خلک ياستئ. چم ګاونډ ، کلي او هېواد کې څه روان دي، تاسو به هيڅ ورسره سروکار نلرئ، مګر نن هر څه مالوم شول، سپينه ولې نه وايې چې زوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ترورستانو سره مل دی ، دا غټې ، غټې خيټې مو له بادونه دي ډکې شوې ، دا ټول د ترورستانو مال دی.

اغاجان ډېر څوګندونه وخوړل، خدای او رسول يې ډېرورته ياد کړل. دهغه پر ملا باندې د کنداغونو سختو وارونو د ځنګ له کوټې ښځينه ترغولې را ورسولې او په ژړا ، ژړا يې اسمان په سرواخيست، خو د پوليسو بې رحمه زړه ته ترس ونه لويده.

- روان شه ! دروغ او رښتيا به دې نن مالوم شي، ستا ټول ټبر راته د ترورستانو جاسوسان ښکاري ، ووځه، د ښځو پړونې کې ځان مه پټوه.

اغاجان تر اوسه څه منتونه، زارۍ کولې مګر د پړونې شاته د پټېدو خبرې د هغه درنې پښې له وزرو نه هم سپکې کړې، په فکرونو کې ډوب ورسره روان شو .

له ځان سره يې وويل:

- يا الله ! زما د ټبر به څه کيږي؟ لونې مې هم اوس پېغلتوب ته رسيدلې دي، د هغوی به څه کيږي؟ کورکې يو نارينه هم نشته چې پام پرې وکړي او نيږدې خپل او خپلوان هم نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغا جان څه وخت وروسته څارندوی ته ورسیده ، له خپل ځانه هیڅ خبر نه و، د کور فکر وړی و خو د پولیسو د مشر غږ له فکرونو را ویښ کړو.

- څومره یې رالیږلي دي ؟

- جي

- جي، جي مه کوه ! رښتیا، رښتیا راته ووایه ،که نه دا ډنډه وینې، ددې دوه ،گوذاره ستا دارو دي، وایه هغه خر.... دې په کوم ځای کې پټ کړی دی، پوزې ته دې را وستم ، هغه پخوا هم ستا زوی و که نه چې د تروریستانو سره مو نیولی او بیا له مونږ سره په نښته کې مړ شوی و؟

- نه سیبه ! زه له پخوانه نه یم خبر ، زما د زوی نوم خو دل اغا دی ، د هغه دورکیدو په اړه خو ما راپورهم ثبت کړی دی.

- یو خوا له تروریستانو نه پیسې اخلې، زامن او لونې ورسره لیږې او بیا د دروغو راپورونه... پولیس له هرڅه نه خبر دي، مونږ ته راپور راغلی چې ستا زوی له تروریستانو سره مل دی.

د پولیسو مشر امر وکړ:

- تورې کوټې ته یې واچوئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اغاجان منتونه او زارۍ هسې عبث لاړې، پولیس خپله فیصله اوروله وه او په نړۍ کې داسې قوت نه و چې هغه له دغه مصیبت نه خلاص کړي.

د بندي خانې په تورتمه کوټنۍ کې داغا جان ژړا او انګولا هم د څلورو دیوالونو تر منځ غلې شوه.

په څلورمه ، پنځمه ورځ چې د هغه ټبر(مېرمن) ښارندوۍ ته د ورننوتلو او له پولیسو څخه یې د خپله میړه په اړه د پوښتنې جرات وکړ نو خبره شوه چې هغه یې د ښار لویې بندي خانې ته استولی دی. د اغاجان مېرمنې له ښارندوۍ څخه د وتلو نه وروسته د خپل خاوند د را خلاصولو په خاطر د چم ګاونډ ، د مشرانو او کشرانو ګیرې ونیولې خو په دې ورځو کې چا پولیسو ته د نیږدې کیدو خو لا څه چې د کتلو زړه هم نه کاوه.

د وخت په تیریدو سره د آغاجان د مېرمنې غوږ ته داسې ګنګوسې ورورسېدې چې ګواکې هغه په دریمه ورځ په ښارندوۍ کې د پولیسو له خوا د تروستانو په اړه د مالوماتو تر لاسه کولو په خاطر د وهلو او ټکولو پر وخت وژل شوی او دهغه مړی یې د سره کمر په بڼ کې ښخ کړی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خودهغې زړه د دغه حقیقت منلو ته تیار نه و او هره ورځ به له کوره وتله ، کله به یو ځای او کله بل ځای د خپل مېړه په اړه به یې پوښتنې کولې، د مېړه بندي کیدا یې د زوی غم هم ورڅخه ټه ناڅه هېرکړی و.

هر کله به چې دا د مېړه په لټه کې له کوره وتله نو هر ځل به یې یوه نفر ته یې د کور د خیال ساتنې په اړه ویل، هغه نفر نه د دوی خپل و او نه د دوی ګاونډی، بلکې یو نرښځی دلاور و ، چې د خلکو په واده، کوژدن، زیږیدنې او یا هم په سنتی کې به یې میدان ګرمولو چې له دې لارې به یې پیسې لاسته راوړلې او د خپل ژوند شپې به یې سبا کولې.

د اغاجان له بندي کیدو وروسته همدغه نرښځی دلاورو چې کله به د نارینه او کله به د ښځو په کالو کې د دوی د کور ور ډبولو او له بازاره به یې د سود سودا ، وړلو راوړلو پوښتنه کوله، که څه به د راوړلووو ، نو هغه کار به یې سرته رسولو، بیا به یې د دوی له کوره لرې، د کوڅې په بل سر کې د پروت ګټ د پاسه ډډه لګوله، هر تلونکي او راتلونکي ته به یې د طمعې نه پرته که چا ځواب ورکاوه او که نه خو ده به سلام یا په خیر راغلی ویل.

د دلاور سترګې به همیش د اغاجان د کور په ور ښخې وې، په ټکنه غرمه کې به چې مطمئن شو ، چې د اغاجان ټبر او درې

(c) ketabton.com: The Digital Library

واړه لوښي به اوس د ډوډۍ د خوړلو څخه وروسته ویدې شوي وي ،نو دی به هم جګ شو او خپله لاره به یې ونیوله.

په هغه ورځ هم د آغاجان میرمنې ورته ویلي و ، چې ښایې د شپې پورې هم بیرته رانشي، دلاور ټوله ورځ په لوږه تېره کړه او بیا درسته شپه یې هم په تش نس او شوګیره تېره کړې وه ، شاوخوا لس بجې د اغاجان میرمن چې ده به ورته ترور ویل ، بیرته راغله ، نو دلاور د امانت ورسپارلو وروسته کلي نه بهر په شاړه کې پرتې خپلې کیږدۍ ته لاړ، په کټ پریوت او لکه ماشوم په بې غمه خوب کې په خړیدو شو.

دلاور ته به د نورو کلیوالو په څېر د اغاجان لونو هم ماما ویل،دی د ټول کلي د مشرانو او کشرانو ماما و ، په داسې حال کې چې د ځمکې پر مخ یې هیڅ خپل نه درلوده ، همدا کلی دده خپل و ، که چیرې به بې ځایه ناروا به ورسره وشوه او یا به هم د کلي ځلموټو په ټوکو ټکالو کې په رښتیا وواهه، نو د څو ورځو لپاره به شاوخوا کوم بل کلي ته لاړو خو د لږې مودې وروسته به لکه د پمن سپي لکۍ په خپو منډلې بیرته راغی او هر چاته به یې موسکۍ خوله چینګه چینګه کوله او ویل به چې پلانې کاکا په زوره را وستم، ګني نه راتلم، کلیوال اوس دده له دغه عادت سره ښه اشنا وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اغاجان له تګ راهیسې د هغه د فامیل د پاره د لاورنه زیات باوري او اعتمادي سړی نه و ، هم بې ضرره واو هم یې د څه طمع یې نه لرله، بس که کومه ګیله به یې وه، نو له پاک پروردګاره یې کوله ، چې ولې یې داسې پیدا کړی دی ، څه خطا یې کړې وه، له دې نه چې نه وی پیدا شوی ښه به و.

هره شپه به په کټ کې له پریوتلو وروسته په دغو فکرونو او غمونو ډوب له خدای سره په جنګ و ، او بلاخره به په ډکو سترګو ویده شو. . خو سهاربه ویښید وسره سم د شپې هر څه ورڅخه هېر وو ، په یو نوي جوش به له خپلې جونګړې ووت.

د اغاجان مېرمن ډېره ځیرکه او پوهه ښځه وه، هغې غېر له دلاورنه په بل هیچا باور نه کاوه.

د هغې درې واړه لونې اوس د پیغلتوب په درشل ولاړې وې، بخت رویداره، چې د ژوند اولس سپرلي یې لیدلي وو ، سپوږمۍ هم شرموله، هغسې خو درې واړه خویندې مورته ورته ډیرې ښایسته وې او د پلار په خېر د سروه د ونې دنګې، ښانګې وانګې ونه یې وه ، مګر مشره خور یې دومره ښایسته وه لکه نانځکه، د هغې د اخلاقو په اړه به شاوخوا خلکو مثالونه ورکول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که دل اغا نه وای ورک شوی نو د بخت رویداري واده به وخته شوی و.

تاج ملوک خان چې په څومره مینه د خپل یوازیني زوی هاشم ملوک د پاره د بخت بېداري د پلار لخوا د ننواتي د منل کېدو درنه میلمستیا او بنډار جوړ کړی و نو د دل اغا له ورکیدو سره سم په هومره بیړه په مات زړه د دغه کوژدن ماتولو ته مجبور شوی و ، هیڅوک نه پوهېدل چې دغه کوژدن د چا په زور ماته شوې وه، مګر د اغاجان کورنۍ د غمونو په داسې سیلاب ور لاهو وه ، چې نه پوهېده کوم غم وژاړي او کوم یو پرېږدي.

یوه ورځ ټکنه غرمه وه، ناڅاپه ور وډبېدو ، د اغاجان مېرمن ورغږ کړ:

- څوک يې درغلم. د دروازې پرانستل کیدو سره سم څلور تنه په زوره کور ته دننه ورننوتل.

د دریو تنو په لاس کې ټوپکې او څلورم تن په خپل لاس کې کتاب نیولی له هیبته ډک و.

یو تن وویل:

- توروي مور ستا تکلیف ختمولو ته راغلي یو، ستا د لونو سره نکاح کول غواړو، راشه ملاصاحبه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې سره د کوټې په لور لاړ، پاتې درې تنه هم ور روان شول.

د اغاجان مېرمنې په حیرانتیا وپوښتل:

داڅه وایې بچیه، دا څه وایې....؟

له ډیرې ویرې د هغې له خولې نور څه ونه وتل.

د اغاجان لونې د ور پرانستل کیدو سره ښځینه کوټې ته ننوتې، هغوی د کوټې د کړکۍ نه ټوله ننداره وکړه، په هرڅه پوه شوې، د کوټې یو ور کوڅې پلو ته پرانستل کیدو، منځنۍ لور ادینې هغه ور پرانست، په دې امید یې د کوڅې په سرکې پروت کټ ته وکتل، دلاور خپلې جونګړې ته د تګ لپاه جګ شوی و، ادینې ور منډه کړه او دلاور یې له متې ونیولو:

محافظان دي که قاتلان خو کورته مو را ننوتي دي، ژر کوه ؟

د ادینې په پښو کې زور نه و، هم هغلته په کټ کیښناسته، دلاور منډه کړه،له هم هغه لارې کوټې ته ورداخل شو، د اغاجان مشرې لور ورته هرڅه بیانول چې په دې کې اواز شو:

- یه جینکو ژر ژر نوي کالي واغوندئ او وار په وار دلته راشئ، ملاصاحب راغلی دی چې نکاح مو وتړي.

بل اواز شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ژر کوئ ژر ..... د اغاجان مېرمنې پرلپسې ژړل ، زارۍ منتونه يې کول - يا بچيه ! داسې مه کوئ.. دا يتيمانې دي.... ګورئ دا روا نه ده ....ډېره ناروا ده .....نن مه کوئ.... په موږ ترس وکړئ..

يو وسلوال خپل ټوپک د هغې په تندي کېښود او ويې ويل:

- غلې کېږې او که نه؟.... د خره لورې... غوږونه دې را وخوړل.
او د يوې لتې سره يې ښکته و غورځوله.

- جينکو ! راځئ که موږ در ننوځو.... دومره وخت را سره نشته.

له دې ډلې څخه يوتن وويل:

د ملاصاحب لاس او خپې داسې سپينې شوي لکه وينه چې نلري.

په دې کې لومړۍ پيغله چې له ځانه يې پرونی تاو کړی و، په ورو ورو راغله او په پسته ژبه يې وويل:

- زموږ مور مه وهئ، موږ واده ته تياري يو.

ملا صاحب هغې ته د کښيناستلو اشاره وکړه، او ورڅخه چې د رضامندۍ پوښتنې وکړې........د اغاجان ميرمن پخپلې بې وسۍ لکه د کاڼي په ځای پرته وه، اوس خو يې اوښکې هم وچې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې وې، نه پوهيده چې څه روان دي. ملاصاحب د رضامندۍ نه وروسته، د دوو شاهدانو د ګوتو نښې هم د نکاح پر پاڼه واخيستې.

د نارينه وو په اوازونو کې شور شو:

- مبارک شه! مبارک شه!

په دې کې ملاصيب وويل:

- بله نجلۍ راولئ.

د اغاجان ميرمنې د جګيدو کوښښ وکړ خو په پښو کې يې قوت نه و، بيرته ولويده، ، ناوې جيګه شوه او د خور د راوستلو لپاره د ښځو کوټې ته ورننوته ، لږ وخت وروسته تک سور شاله کې نغښتې دوهمه پيغله راغله ،هلته کيښناسته او د نکاح مراسم تر سره شول، د ناوې رضامندي فقط د هغې د سرښورونې پورې تړلې وه، چې د شال په ښوځيدو معلومه شوه د لمړۍ نکاح په څير د دوهمې د نکاح مراسم تر سره شول، ګوتې ولګول شوې يو دوو تنو بيا مبارک شه ! مبارک شه ! وويل، او بيا چپه چوپتيا شوه.

د درېيمې ناوې راوستو لپاره هم بايد څوک تللې واى.

ثلور واړو کسانو د يو او بل مخ ته وکتل او بيا يې په ځمکه د اغاجان د ميرمنې بې ښوده وجود ته وکتل، خو هيچا هم د ښځو کوټې ته د ننوتلو ته جرات ونه کړ.

يو تن خاموشي ماته کړه او دويمې ناوې ته يې وويل:

- څه! ته ولاړه شه او خور دې راوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لږ ارام نه وروسته ناوې پورته شوه، او د ښځو د کوټې په لور روانه شوه)) درې څلور ګامه يې لا نه وو پورته کړي، چې يو وسلوال په ځير سره د هغې پښو ته وکتل او د هغې په تګ باندي څه شکمن شو ور پورته شو او د ناوې پسې د ښځو کوټې ته ور ننوت، د ننوتلو سره سم د هغه سترګې په مخامخ نيم بيرته ور باندې ولګيدې. د ښځو په کوټه کې له ناوې پرته بل هيڅوک نه و سمدستي يې د ناوې پلو منډه کړه ، ناوې د سر شال لاښکته په کټ هم نه و غورځولی چې دغه وسلوال له مټه ونيوله، او په بل لاس يې د هغې پرتوګ ښ راښکه، پرتوګ ښکته پريوت او وسلوال چيغه کړه:

دا څه دې؟

د کور تر څنګ د بسونو له هډې نه يو بس د تورخم په لور روان شوی و په دې بس کې درې ښځينه سورلۍ چې مخونه يې پټ کړي وو ، ناستې وې، په دې وخت کې د دوو ډزو اوازونه تر غوږ شول دوی يو بل ته سره وکتل، د سترګو لاندې يې پړونې لامده شول، يوې غلي له ځان سره وويل:

اِنا لله و اِنا الیه راجعُون.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدايي خدمتګار

د سړک پر غاړه بيړه وه، لس دولس ښځې، درې څلور ماشومان او دوه دولس دیارلس کلنې نجونې د يو زلمي نه تاو راتاو ولاړ وې. ډېر سنجيده او خاموشه چاپېريال و. غېر له ماشومانو د هر يو په څېره د خفګان وربځې خورې وې. د زلمي په خوا کې يو سوټکيس (د جامو بکس)، يو غټ بېګ، بستر بند او ټيفن بکس(د خوراک لوخی) پراته وو. زلمی شايد کوم ځای يا بل وطن ته روان و. ښکاره خبره ده چې هر ډوله وي د تلونکي او وروسته پاتې کېدونکي دواړو د زړونو تنکي رګونه چوونکي وي. سفر که د زده کړې او ګټې په څېر د خوښۍ کارونو لپاره هم وي مګر زړه يې منلو ته نه اماده کېږي. د بيړې په منځ کې ولاړ زلمي په بيړه کې د ولاړو کسانو د هيچا هم نه زوی و، نه پلار و، نه ورور و او نه د کوم بل يو خپلوان و. بس هغه ددغو ټولو کسانو سره د زړه يوه ډېره ورته انساني خپلولي لرله. دومره ورته چې د ټولو رشتو جګه د مينې او اخوت يوه رشته وي. د زړونو د پيوستون رشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلاور چې نوی نوی فارغ التحصیل شو او لومړۍ سرکاري نوکري یې د ډیلی نه یونیم سل کیلو متره لرې لوېدیځ کې پروت د هریانې ایالت د روهتک ولسوالۍ په یوه ناحیه کې ولګېده نو هغه په لومړنیو ورځو کې ډېر ژړلي وو. تنکي عمر د خپل خپلوانو او یارانو د محفل څخه لرې د هغه مثال د سپل نه د جلا شوي مرغه په څېر و. د مور د لاس نګولی د کشر ورور د خویندو سره په نه خبره انګتي او جنګونه ، د همزولو سره د کریکټ لوبو هغه ډېر ژړولی وو لیکن وخت د هر پرهر مرهم وي. د هغه د زړه تنهاکې هم ورو ورو کېناستې او څه موده وروسته نوي پټ ونیولو. د هغه ښه سړیتوب، د هر چا سره د مرستې او کومک رویې ، د مشرانو احترام او له کشرانو سره مینې او محبت په لږ وخت کې هغه د شاوخوا ټولو کورونو یو ګران او محترم غړی وګرځولو. په لاره د تګ په وخت د هغه لاس به تل په تندي و. هر مشر او کشر ته به یې سلام کاوه او د کور کلي د حال احواله نه یې ځان خبر ساتلو، که چېرې کومه کورنۍ کې به کوم غم تکلیف پېښ شو نو د ټولو نه زیات پریشانه او مصروفه به دلاور و. په پېښو هم دومره سپک و چې په ستومانۍ نه پوهېدو. له کاره به چې بېرته راغی نو تر نیمې شپې به د خلکو په کارونو بوخت و لکه د څرخ (چورلنډۍ) څرخېدو، دغې ناحیې ته د راتګ نه دوه میاشتې وروسته چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیوې هفتې په رخصتۍ هغه ببرته خپل ښار ته تللو نو ټول ورپسې ډېر خپه و لیکن د هغوی خپګان د هغه د ببرته راتګ سره د هر چا د پاره د څه نا څه سوغات په راوړلو لرې شو. د دغو وړو وړو تحفو او ډالیو په برکت دلاور د چا زوی و او د چا وروړ، د هر چا خدمت ته به تل لاس په نامه و. د الماس ترور لور چې په ازموینه کې ناکامه شوه هم ده ورته یوه میاشت درس ورزده کړی او کامیابه کړې یې وه. د هغې نه وروسته خو د ده کور چې ټول ټال په ایکي یوه کوټه محدود و، د مازیګر د شپږ بجو نه تر اوو بجو پورې یو فعال ښوونځی ګرځېدلی و، ورکې به د لرې لرې چم ماشومان هم درس ته ورتلل. هغه ورځ خو د هیچا نه هېرېږی کله چې بلرام داس کاکا په ناڅاپي باران کې را ګیر شوی لوند خیشت کورته راغلو، تبې نیولی او څو ورځې له کټه نه و پاڅېدلی. د لاور ددې د پاره خپل ځان ګرم ګڼلو او په لومړي مازیګر یې ورته یوه ښه چترۍ راوړې وه.

د کورنۍ د غړو ډېر اسرار نه وروسته یې پیسې اخیستې وې لیکن هغه هم ډېرې لږې، د هرش سنګهـ د پیغلې لور منجیت کور د لیدو د پاره چې د هلک د کورنۍ غړي راتلل نو هم دلاورو چې په لږ وخت کې یې د هغوی د کور څېره بدله کړې وه. دوه درې نوي کټونه، نوې بسترې، دپاسه پرې د غوړولو څادرونه، یو دوه دانې چوکۍ، د سټیل ځینې لازمي لوښي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړېو چې میوې دا هر څه دلاور راوړي وو، داسې لکه وړیا، دغه انتظام د هلک په کورنۍ ډېره اغیزه کړې او هم په هغه وخت یې د منجیت نامزدګي قبوله کړې وه. ددې نه وروسته د هرش مېرمن به چې هر ځای کېناسته نو د دلاور د سپتونو په بیان به نه ستومانه کېدله. اوس خو دلاور د هرچا د سختې مل شوی و، کله کله به دومره سترړی شو چې د تیښتې د پاره به چمتو شو لیکن د دغو خلکو مینې او عقیدې دغه کار ته نه پرېښودلو. د اکبرماما د دریو اولادونو د پاره د کتابونو او بستې موندلو لپاره هغه ډېرې هڅې کړې وې لیکن څه ګټه یې نه وه کړې. بلاخره یوازې د کشر زوی د پاره یې دلیپ کمار د لور زاړه کتابونه راوړي وو، خو اکه لومړی څو پاڼې یې څیرې وې لیکن ګوزاره کېده، ځکه سرلیک وغیره هسې نه هم څوک نه لولي، بیا هم د دلیپ کمار لور ترڅو ورځو پړسېدلی مخ ګرځېده چې نوي صنف ته به د زړو کتابونو سره ځي. څو میاشتې دمخه چې د دلاور مور ډېره ناروغه وه او د هغه پلار دلاور ته کورته د راتلو د پاره ویلي وو نو هم د دغو خلکو مینه د دلاور د خپو زولنې ګرځېدلې او هغه یې په داسې مهمه موقه هم کورته د تګ لپاره نه و پرېښی. البته دا ویل ګرانه ده چې دا د دلاور سره د هغو خلکو مینه وه که د هغوی خودغرضي چې دی یې نه و پرېښي، لیکن څه وخت چې د دلاور مور ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوه نو بیا یې پخپل لاس هغه ته لیک راستولی و چې د کار د مصروفیتونو څخه دې لږ وخت د کور لپاره هم سپما کوي.

لکشمي ابۍ خواکه نوم یې پرې والدینو د ثروت د خدایګۍ اینبښی و مګر له نسه ډیره وړې او ځان ویني ښځه وه، په کلپې خوله به هره ورځ دلاور ته د معمولي معمولي شیانو راوړلو خواست کاوه چې د دوی پیسې وساتل شي. کله ډنګورۍ کله تختې ، کله څمڅۍ ، کله جاروګۍ ، کله لرګي، کله تیل ، کله ډیوه او کله کله شیرنۍ. شیرنۍ له دې خاطره چې د زړو او سپین سرو په وروستي وختونو کې پستو پستو شیرنیو پسې لاړې څاڅي. یوه ورځ نو د هغې فرمایش ډیر عجیب و.

((زویه ! ماله لږې ښایسته غوندې تسبې ، یوه جوړه د تیلې پیزار ، ښه شانِ کالیو یوه جوړې سره د لوپټې او یو شال که راوړې نو ډیرې دعاوې به مې وګټې، بلې ته خبر یې کنه ستا خور په کرنال کې واده ده. زه سبا د هغې کره د خیښانو کور ته ځمه. که د خور د پاره هم لږ ارزان شیان ډیره ښه قسمه د کالیو جوړه ، د دواړو لاسونو لپاره تک سره بنګړي، یوه سره دوشاله او شینګړیپ راوړې هغه به هم ډیره خوشاله شي)) دلاور په بله ورځ د یو پنډوکي سره راورسید چې ورکې د لکشمي ابۍ تقریبا واړه غوښتل شوي شیان موجود وو. دلاور چې غوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرانستې وه نو د ابۍ ستر ګې بتې بتې راوتې وې چې د دومره ښه رقمه شیانو پیسې به له کومې ورکوي البته چې دلاور ورته ټول ټال پیسې وویلې نو هغه هکه پکه پاتې شوه. په دومره پیسو خو یوه لوپټه هم نه کیده. ابۍ د تیلې سینډلې په خپو کړې او تسبې یې ژر ژر وګرځولې ، ډیره خوشاله شوه.

له دفتره دلاور هیڅکله تش لاس کورته بیرته نه ګرځیدو. همېشه به یې یو نه یو پنډوکی یا تیلۍ په لاس کې نیولې وه. کله کله به د بار وړونکو په څېر کټ به یې هم په سر ایښی و. ورځې تیریدې. نن ناحیه کې د دلاور د نوکرۍ د دریو کالو وخت پوره شوی و او هغه بیرته خپل ښار ته روان و. د خدای په امانۍ لپاره د شاوخوا چم ګاونډ ډیر کسان چې ورکې ځینې پېغلې او میرونې شاملې وې هم راوتې وې، شپږ میاشتې دمخه واده شوې مادهوري وویل: ((وروره ! ستا د لاس راوړي نیل پالش ، لیپ سټیک او پاوډر به تر ډیره وخته ستا یادونه راته تازه ساتي))

پیغلوټې ادینې مخکې خبره پریکړله ((انکل دا هم هغه کالي دي چې تا راته راوړي وو)) خپلو کالیو ته یې اشاره وکړه. د کلال د بچي د کوږ اوږ لوخي نه هم په زیاته کش کړې خوله چې د غاښونو ښښه ښښانه ورکې چا نه وه لیدلې وریا کور وویل ((

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلاور خانه ! زما بچیه د تیر دوو کالونه مې ژمي کې خوب کړی دی، دومره تودې برستنې او کمپلې دې راته راوړې وې چې په ټول هندوستان کې به پیدا نه شي)) مخکې له دې چې دلاور ځواب ورکړی وای لکشمي ابۍ بیا کله احسان فراموشي کولی شوه، هغې هم د احسان قبلونې په توګه د دلاور په مخکې د مینې او پیرزوینې په توګه دواړه لاسونه رابنکل او په دواړه مخه یې بنکل کړو. په دې کې د دلاور په مخ د هغې ټینګې لاړې هم وموبنل شوې او ژر یو مچ پرې د کیبنناستلو د پاره وبنګېد لیکن دلاور پرې لاس رابنکلو او وچې یې کړې. لکشمي ابۍ بیا هم بې له ویلو پاتې نه شوه((زما زوی زما بچوړی ډیر مې تنګ کړی دی)) د ژړغونې اواز سره یې د مکر څو څاڅکي هم را وځلول ((تیره میاشت یې خپلې خورته څومره بنایسته تکه سره جوړه، شال ، بنګړي ، سینګاردان او څه څه راته راوړل)) یو څو اوبنکې او بیا یې چیغه کړه ((یا زما خدایه ! زما دومره بخت چیرې دی؟ ما کله دومره بنې ورځې لیدی شوې؟ یا الله زما بچوړی انسان نه، فرشته و فرشته، اوس به څوک زموږ په پرهر مرهم ږدي؟ څوک به رانه د زړه حال پوښتي ؟ موږ خو به اوس دا قصابان اوس په چړو حلال کړي. د کور دومره ارزان - ارزان شیان به څوک راته راوړي؟)) د دلاور بس راتلوونکی و. هغه د ټولو مینې او محبت له یو دنیاوي انسان نه د بل جهان پرینبته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځولی و. د سپین سرې لکشمي ابۍ د اسویلو په اوریدو جذباتو کې ورلاهو شو ویې ویل: ((ابۍ !دا خو څه دومره ګرانه نه ده .ما دا ټول شیان به د شمشان نه راوړل، تاسو هم دا ډیر ارزان - ارزان توکي له شمشان څخه راوړلی شئ)) بس راغلو دلاور ورته وخوت، مګرډله کې موجود هر یو تن ګونګ پاتې و بالکل لکه بت، نه سلام نه کلام ، نه چا ژړلی شول او نه چا خندلی، نه مهر و نه غصه، روان بس په دوړو کې پټ شو ، ولاړه ډله هم هغسې ولاړه وه.

یادونه:

شمشان د هندوانو د مړي سوځولو هدیره ده. هلته د بامبڼ له خوا د وروستیو دعاو نه وروسته مړی د چانډال له خوا سیزل کیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غټې غټې سترګې

زيبا چې نن د خپلې ملاستې کوټې هغه کړکۍ چې د کوڅې پلو خلاصيده د پاکولو لپاره پرانستله نو هک حيرانه شوه. د کوڅې په بله غاړه د ودان کور کړکۍ يې بيرته وليده او دا هم چې يوه سپين سرې ورکې د کړکۍ د ورونو په پاکولو بوخته وه. تيرو دوه نيم کلونو کې لومړی ځل و چې دا کړکۍ يې بيرته کړې وه، که نه نو تل به بنده وه. دوی به هميش فکر کولو چې شايد دغه کور کې به هيڅوک هم نه اوسيږي که نه نو يو نيم ځل خو به يې هرومرو کړکۍ پرانېستله. زيبا خوشحاله شوه او ژر ژر له زينو ښکته راښکته شوه چې په خپلې لوردا زيری وکړي:

- ګرانې! زيری مې درباندې، خبره يې مخامخ کورته څوک راغلي دي؟.

- څه وايې مورې؟ ته څنګه خبره شوې.

- د مخامخ کور کړکۍ خلاصه ده او نن يوه بوډۍ ورکې ځای پاکوي.

- ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې سره ګرانه هم په هغو خپو په زينو وختله چي پخپلو سترګو هر څه ووينې. يو وار خو يې خپه بې ځايه شوې او ښويدونکې وه خو خداى وساتله. د يو نوي کرايه دار لپاره په نوي کور کې ابادېدل سخت ګران دي. د زړو ګاونډيانو روابط لکه د کور د غړو ښه پاخه شوي او په پياوړو دوستيو او دښمنيو بدل شوي دي. د يو نوي تن په کې داخليدل سخت ګران دي. تيرو دوه نيمو کالو کې د زيبا کورنۍ هم په چين کې د ختهک حيثيت درلود. د هيچا سره يې کوم تماس، دوستي يا رابطه نه وه پيدا شوې. دوى هيله من وو چې که هر څوک ،هر کله چې دغه کورته راغى د دوى سره به ډير ښه روابط ولري، ځکه نوې کورنۍ تل د يو او بل د نيږدې اړيکو ته اړ وي. ګرانې د کړکۍ څخه مخامخ ببرته د کړکۍ دننه وکتل چې ورکې يوه نرۍ وچکۍ زړه ښځه جارو په لاس ښکته پورته کيدله. په داسې حال کې چې پړونى يې په سر په کار بوخته وه، تر ډيره وخته يې د ګرانې سره سترګې ونه جنګيدې. دغه ښځه چې نن وي که سبا ، ګرانه به حتمي ورسره دعا و سلام کوي او کورته به يې راولي چې له نوي ګاونډۍ سره اړيکي ټينګې کړي. ګرانې خپله کړکۍ خلاصه ساتله او په همدغه هيله ښکته ورکوزه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موراو لور دواړه ډېرې خوشحاله وې، داسې لکه چې هم د دوی ځوک نیږدې خپلوان یې ګاونډ ته راغلي وي.د شپې به یې په کټ کې د پریوتو سره دواړو د نابلد نا لیدلي نویو ګاونډیانو پـه اړه تـر ناوختـه خبرې وکـړې چې داسې بـه وي او داسې بـه نـه وي، داسې به کوم او داسې به کوم.

پـه بلـه ورځ د پاڅیـدو سره سم ګرانـې چت تـه ورمنډه کـړه او د کړکۍ ځخه پـورې یـې د خلاصې کړکـۍ دننـه وکتـل لـیکن ځـه کش کړپ نه و. تر دوو ورځو پورې بیا چوپـه چوپتیا وه، البتـه د کړکۍ ورونه به خلاص وو. مور او لور دواړه په شش او پنج کې وې.

- چیرې به د کور میرمن د کور پاکولو له نه وي راغلې؟

-ایا بیا به کړکۍ بنده شي؟

پـه دریېمـه ورځ چې ګرانـې د خپـل لـومړي پـوړ د کړکـۍ ځخـه پـورې وکتـل نـو هلتـه یـو ځـوک دکړکۍ پـه ځنګ کې پـه میز زوړند سر ناست و. شاید د کوم کتاب یا مجلې پـه لوست بوخت و. ګرانه له حیا ژر د کړکۍ ترشا پټه شوه او پـه پټو پټو سترګو یـې ځـو ځلـه د کړکـۍ د چـاودپـورې وکتـل، لـیکن کتـاب لوستونکي سر پورته نه کړو. ګرانه باوري شوه چې ځه ځوک نـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوک ګاونډیان خو راغلي دي او بلاخره یو او بل سره به حتمي راشه درشه کوو.

ګرانه په ورځ کې څلور پینځه واره د خپلې کړکۍ خواته ورتلله او د مخامخ کړکۍ څخه د ننه د چا د لیدو هڅه به یې کوله. کله به کړکۍ خلاصه وه او کله به بنده لیکن ترڅو د دوو نااشنا کسانو سترګې یو شوې نه وي او یو او بل ته یې په موسکا کتلی نه وي. د خبرو اترو پیل نه کیږي. ګرانې که هر څومره کوښښ وکړو خو د نوي ګاونډیانو کور ته د تګ لاره هواره نه شوه.

د کوټې په بله غاړه د کړکۍ تر څنګ په پروت میز د کتابونو شمار زیات شو. د لوستونکي پوره څیره خو نه ښکاریدله البته دا خبره باوري وه چې هغه یو ځوان زلمی دی، ډیر ښایسته دی، غټې غټې سترګې لري، ډیره ښکلې نرۍ پوزه ، تک تور ویښتان، نري نري بریت او د توربخنې زنې څخه یې دا اندازه لګیده چې ږیره یې پوره نه وه راختلې. ګرانې دا ټوله اندازه د خپلې کړکۍ تر شا هم پخپله لګوله لیکن ستونزمنه دا وه چې د لوستونکي مخ به کړکۍ ته نه مخامخ کیدو ، څنګزن به ناست و ، شاید لوست کې د پوره پاملرنې په خاطر.

هغه ورځ د ګرانې د خاطرو له ټولو سپیڅلې او تل ښیرازه ورځ وه کله چې زلمی له څوکۍ پاڅید ، کړکۍ ته مخامخ ودریدلو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

په شونډو يې د تنکۍ موسکا يوه ښايسته سيلۍ تيره شوې وه. ګرانې سمد ستي د کړکۍ د شانه خپلې کوټې ته منډه وروهلې او بيا يې درسته شپه خوب هم نه و کړی.((څومره ښايسته غښتلی، دنګ دراز زلمی دی. د ګوتې نيوکې ځای هم نه لري، لکه خدای پاک چې په فرصت کې جوړ کړی وي. راته ښکاري د کړکۍ تر شا يې ليدلې يم، ځکه موسکی شوی و، لکه راته وايي ته فکر کوې چې ما نه يې ليدلې، ته ډيره نا پوهه يې؟)) ګرانه په دغه راز خيالاتو کې ډوبه وه، درسته شپه کټ کې ډډې په ډډې اوښتله او سهار د لومړۍ سترګې سره بيا کړکۍ ته رسيدلې وه.

د نهو بجو شاوخوا زلمي خپلې چوکۍ ته ځان ورسولو. مور ورته يوه پياله چای هم راوړلې او په ميز يې ورته کيښودلې. ښايي زلمي ناشته ښکته کړې وه. يو دوه ګوټه چای يې وڅښلې او په مطالعه کې داسې غرق شولو چې ګردچاپيره دنيا ور څخه هيره شوله. د زلمي په ميزد پرتې راډيو اواز ډير ټيټ اوريدل کيدو او سندره ورکې روانه وه ((ماته په مړو سترګو کتل مه کوه مړ به مې کې زما جانانه !)) ورپسې بله سندره هم همدغه سې وه((کل جهان کې سترګې نشته لکه سترګې د صنم)) ګرانې فکر کولو ((پرون يې موسکا کوله نن راته پيغام راليږي. راسره دوستي... شايد مينه کول غواړي. خو زه هم دومره ناپوهه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه یمه چې د یو نا اشنا سره به دومره ژر مینه وکړم. تر څو چې مې ښه پېژندلی نه وي ګورې که خبرې ورسره وکړم. زه څه دومره سپکه هم نه یم او نه دومره ارزانه یمه چې د مینې په لیونتوب کې هوښ او حواس مې ورک شوي وي. نه بلکل نه، که ته ځوان یې، زلمی یې لیکن زما هم د ژوند سودا ده ښه په سوچ او فکر به کوم... خو په مینه د چا زور چلیږي؟ بنده ړوند او کوڼ شي. مینه څه وخت خپله غلبه وکړي چې انسان خبریږي نو ساګ سیلۍ وړي وي. بې نومه اشنا که مینه دې راسره پیدا شوې ده نو راته مخامخ ولې نه راځې؟ مخامخ ولې نه کښېنې.؟ یو ځل خو مې ووینه !)).

د الوول کشمکش او خیالاتو په زانګو ښکته پورته کېدونکې ګرانه ورځ په ورځ د نوي ګاونډي په مینه کې راګیریدله. هره ورځ به یې سحر له وختنه سره نوي نوي کالي اغوستل او خپل منزل ته به ور رسیده. لومړۍ څو ورځې خو به یې د کړکۍ تر شا له چاود نه زلمي ته کتل او بیا وروسته ورو ورو هغې هم خپل کټ د خپلې کړکۍ څنګ ته رانیږدې کړلو. کله په یو انداز او کله به په بل انداز کښیناستله، په مکیز به روانه شوه او که زلمي به کتل هم نه لیکن دې به قصدا خپل ځان ورته ورښکاره کولو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ ذهن ډیر ناپوه او خود غرضه دی. کله کله موږ په پردي ځیز دومره مین شو چې هغه راته خپل ښکاري او د حقدار حق راته بې ځایه ښکاره شي. هغه ورځ خو انتها وشوه. مایګری و ګرانې ډیرې ښایسته او نوې جامې چې پلار یې له المان څخه رالیږلې وې، اغوستې او د کړکۍ مخې ته په دې امید ولاړه وه چې اشنا به یې ستاینه وکړي لیکن دا څه ؟ هغه هډو دې ته هم نه کتل. هم هغلته په ناسته ناسته له ستومانۍ یې د څوکۍ د شا سره ملا ولګوله، لاسونه یې پورته کړل، ستوماني یې وویستله او بیا یې سندره شروع کړه((ستا د در په خاورو خوښ وم ، دربانې مې وه قبوله)) سندره یې ختمه کړه او بیا یې په مردار کتابونو سر ښکته کړو. ګرانې ته یې یو ځل هم ونه کتل. هغې ته ډیر قهر ورغی که لږه پیژند ګلوي یې وی نو سر به یې ور مات کړی و لیکن په دې نیمایي اشنا یي کې دومره جرات ښه نه ښکاریدو. د شپې ډوډۍ یې هم ونه خوړله په ډیر خفګان او مات زړه کټ کې پریوته.

په زړه باندې د صبر د تیږې کېښودلو سره بېره بیا هم ګرانې کړکۍ ته تګ هیر نه کړو ، خو زلمی په دغه سحر رانغلو. په بله ورځ ګرانې د تبې بانه وکړه او ټوله ورځ هم هغلته په کټ کړکۍ ته مخامخ سترګې پرانستې ملاسته پرته وه لیکن د زلمي څه درک نه و. په دریيمه ورځ د یوولس بجو شاوخوا هغه د کړکۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مخې تیر شو. د کوم فلمي ستوري نه کم نه و. تک سپین رنګ، توربخن کمیس پرتوګ، چشمي په سترګو داسې لکه شهزاده معلومیدلو. ګرانه د قهر، مینې او پخپل انتخاب د غرور د ګډو وډو جذباتو تر منځه د زړه د نازک خولیو چوونکي حد ته رسیدلې وه. په دې کې زلمی راغی او د کړکۍ په خوا کې ودرید او په ډیره مستی یې سندره زمزمه کړه ((نن د جانان دیدن ته ځمه توري نرۍ وریځې، خدایه ته لنډ کړې دا د ورځې تنابونه)) د سندرې په اوریدو ګرانه وریته پیته شوه. ((مینه ما سره کوي او ځي د بل چا لیدو ته. سندرې ماته اوروي او یاري د غیرو سره. زه دلته ستا په غم مړه شوم او ته ځې د اغیارو دیدن ته؟)) د ګرانې د تنکي زړه د زغم ټول ورخونه مات شول. هم په هغو خپو ژر ژر له زیني ښکته شوه او مورته بې له څه ویلو د نوي ګاونډیانو کورته لکه د توپان ورننوتله. احترام او تکلفات، سلام او کلام هر څه د هغې نه هیر شوي وو. لکه تنور تکې سرې سترګې نیولې ګرانه د زلمي مور ته په وینا وه:

- بې شرفو، بې شرمو، بې حیا، تاسو له شرم هم نه درځي، پردو لوڼو ته سندرې وایئ، اشارتونه کوئ....؟

- ولې بچیه! څه وشول؟ ولې دومره په قهر یې. کښېنه.. دلته کښېنه.... لږې اوبه وڅښه لورې.. د زلمي سپین

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرې مور چې لوخي یې وینځل راجیګه شوه، ګرانه یې له لاسه ونیوله او په کټ د کښېنولو خواست یې ورته وکړلو لیکن ګرانه د قهره تکه سره لمبه وه.

- نه کښینم ستاسو په دې مردار کټ او مرداره چوکۍ. مورې تاسو ته څه دومره سپک او معمولي خلک ښکاره شو، څه بازاري خلک یو، څه لوچک یو. دا کارونه به تاسو کوئ دا به ستاسو خصلتونه وي. موږ ډیر پتمن او غیرتمنده کورنۍ یو. دلته کښینه! ښخ دې وو ځي ستا د دې کټ او د کښیناستلو...

- لورې! ما خو پوهه که؟ زموږ ګناه څه ده؟ څه خطایي رانه شوې ده، ما خو چیرې ته لیدلې هم نه یې.

کورکې د شور او ځوګ په اوریدو له چت نه زلمی هم خپلو زینو خواته راغی او له همهغه ځایه یې له موره پوښتنه وکړه:

- ولې مورې! څه چل دی؟ څه شور دی؟

- هم دنه پوښتنه وکړه. نا معقوله بې شرفه! بې پته! هر ورځ راځي، راته په کړکۍ کې نیغ کښیني. درسته ورځ په باټو سترګو راته ګوري، اشارتونه کوي او خدای وهلی راته سندرې هم وایي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې هر څه په اوريدو زلمی ورو- ورو له زينې را ښکته شوی و. په سوچ غرق و ، له وروستی پاوړۍ يې لا خپه ښکته کړې نه وه چې مور يې په چغو چغو په ژړا او سلګو شوه.

- بچوړيه ! ده درته اشارتونه کول؟ دی درته سندرې وايي؟ يا الله ! يا زما بخته ! تا د دې ورځې لپاره ژوندۍ ساتلم؟ بچيه دا عاجزهيچاته اشارتونه نه کوي، هيچاته سندرې نشی ويلی. دا حق خدای ده ته نه دی ورکړی.

- ګنې زه دروغ وايم؟ ګرانې له قهره وويل.

- نه لورې ! ته دروغ نه وايې، زما د زړه سره ! ته رينښتيا وايې ليکن زما بچوړی زما دا بدبخته زوی ړوند دی. دا به څه اشارتونه وکړي؟

ګرانه لکه د شين اسمان څخه ګرز په مځکه را ولويده. د هغې خپې درنې شوې وې د پورته کولو قوت يې نه درلود. لکه د يو بت د زلمي په سترګو کې يې سترګې خښې وې او د اوښکو يو رود ترې روان و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا

امسا یې راپورته کړه او انګړ ته له راوتلو سره یې په زوره چیغه کړه ((چراغ او بلبلې راځئ چې ځو)) دواړه ماشومان را ووتل ، د یوه په لاس کې د کریکټ کوچنی بیټ و او بل سره یو ارزان بیه توپ. دواړه ماشومان د نیکه نه یو څو قدمه وړاندې روان شول.

د تقاعد نه وروسته د هغه په نورو کارونو کې یو داو چې د مازیګر لمر به زیړی شو او مارغان به خپلو خپلو ځالوته په سیلونو بیرته ستانه شول نو خپل لمسیان به یې پارک ته بیول. په دې وخت کې به کله په کبله کیښناست او کله به د خپل عمر نورو سپین ږیرو سره په خبرو و او له ورایه به یې د خپل سود ننداره کوله. وایې چې د اصل نه سود خوږ وي. هغه هم د خپل لمسي او لمسۍ سره ډېره زیاته مینه درلوده. یوه ورځ چې د میتهیو د زوی سره دوی دواړو پټ پټوني کول او د دوه د قیقو لپاره د غوړاسکي د کیړپه شا پټ شوي وو او بوډا نه وو لیدلي نو د سترګو په اوښکو یې ټول ګریوان لوند کړې و او چې په نظر یې راغلل نو هم هلته په ځای کیښناست او تر ډېره وخته یې د زړه حرکت معمول ته نه راګرځیده. د ماشومانو هم ورسره زښته

(c) ketabton.com: The Digital Library

زیاته مینه وه بې له هغه یې چیرته ډوډۍ هم نه خوړله. که کال دوه کاله پس تګ راتګ به هم را پیښ شو نو دوی به ورسره غوټه وو.

د ابتدایي کلونو زده کړې او تعلیم هم زیات مشکل نه وي، دغه الف ـ ب - پ یا ای - بي -سي ، شمار. یوڅه جمع او منفي. دې ماشومانو دا هر څه د خپل نیکه نه زده کړي وو او په دې کې له یوې خوا هغه ته د خپل مصروفیت یوډیر ګټور کار په لاس ورغلی و او له بلې خوا یې د انړور او زوی پر وړاندې دده درناوی فقط د یو سپین ږیري زوړ پلار مصنوعي درناوی نه و بلکې هغه استاد هم و. چې د دوی لپاره یې هره میاشت د کورس لپاره ډېرې پیسې بسپنه کولې. هسې خو زاړه مور او پلار بې معاشه داسې مریان وي چې سړی ترې هر کار اخیستی شي. نه د غلا نه د چل ټګۍ او هغوی خو په لاره کې پروت لرګی هم بې ځایه نه پریږدي. د دې د پاره نه چې لاره کوڅه ورسرهرد خزلو ډکه بده ښکاري بلکه د دې د پاره چې د دغه دوه ډکو سره د سون یو دوه پیسی هم د کور د پاره ساتلې وي. په دې کارد دوی دا باور هم پخېږي چې د یو یو څاڅکي سره منګی ډکیدلی شي .کله چې د کور خادم نوکر له پخلنځي نه ځي ، پښه د باندې نه ږدي،او په شیدو پیروی ورته ډیر بد ښکاري.په زیړو غوړو د خیټې مړولو سره سره بادار ته هره ورځ د ګیډې د درد بهانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوي چې ډوډۍ ته يې زړه هم نه کيږي. په دې وخت کې د کور سپين ږيري او سپين سري که په مياشت کې يوه ورځ هم د انږور له لاسه په مينه د پياز سره په سوکړک د کچې ګوتې غوړينه ليکه هم اووينې نو درست کال يې د زړه نه اووځي هر خپل پردي ته دانږور د سخاوت او ورسره د مينې کيسې کوي.

بوډا به د بازار سود سودا هم کوله او که چېرې به په چم ګاونډ کې څه مرګ ژوبله وشوه دی به ورته هميش رسيدو. دا هغه وخت وي چې هرڅوک په ډير احترام او ادب د زړو نه د هغوي د حال احوال پوښتنه کوي او دوي خوشاله شي چې لا هم په خپلولۍ کې يې احترام موجود دی.

بوډا به هرغم ته د ځان رسولو هڅه کوله. په دغه ښه سړيتوب کې د هغه په زړه کې يو لوی ارمان پټ و. چې د غم ځپلو ترمنځ به کيښناست نو په څه نا څه خبره به يې (هرې دوار) کې د مړي هورته د سپارلو په ثواب وعظه وکړو. دی به په دې فکر کې و چې کيدای شي څوک تيار شي او (هری دوار) ته خپل مړی د ليګلو تصميم ونيسي مګر د بوډا ټيول دوستان، اشنايان او خپلوان هم د ده په شان په اقتصادی بيړی سواره و، د لږبار د زياتيدو بهانه يې غوښتله، او دغسې په هرې دوار کې د ګنګا په سپيڅلو اوبو کې د غسل او بيا د سيندلا په غاړه د مراقصې ارمان به يې په ځای پاتی شو. چې کورته به بيرته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستون شو نود الماری څخه به یې خپلې تکې سپینې جامې را وویستلې، ښکته پورته به یې کړلې او بیرته به یې په هغه تاخ کې کیښودلې. اوس خویې د جامو رنګ هم خړ شوی او ګونځې شوې وې خوبیا هم نوې وې. واده ښادي یوازې د زلمو او پیغلو د پاره وي د مشرانو د پاره نه، سوبارام چې د خپل نوسي د واده زیری په بوډا وکړونو هغه ډیر خوشاله شو.

د بوډا کاکا زوی او انږور ډېر ښه وو. زوي یې په یو سرکاري دفتر کې کاتب و خو پخپله تنګ دستۍ کې هم خوشاله و، او د خپل پلار ډېر احترام یې کاوه. چې زوی ښه وي انږور نشي خرابیدی، د ده انږور هم د خپل پلار نه زیات د ده احترام کاوه. ده به له خولې خبره نه وه ویستې چې هغې غریبې به د لاس کار پرېښودو او د ده امر به یې تر سره کاوه.

البته بوډا کاکا پخپل ژوند کې ایکې یو ارمان لرلو. هغه دا نه چې یوه مینه ولري، د مالدارۍ څښتن شي، موټرې لارۍ ولري، ځکه خبرو دا یې له وسه وتې خبرې دي ، خو د هغه ارامان دا و چې یوځلې د (هري دوار) مقدس ښار ته ولاړ شي او هلته د ګنګا پر مقدس سیندلا کې د اوو غوپو وهلو وروسته د سیند په غاړه کښیني او یو دوه ساعته عبادت وکړي. لکه د نورو هندوانو دا یې لوی ارمان و او د دې ارمان تر سره کولو لپاره هغه د خپل لومړي معاش نه تیاری شروع

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړی و ، لږې لږې پیسې به یې بیلولې او چې څه ناڅه پیسې به غونډې شوې نو تک سپین کمیس پرتوګ او یو څادر یې راوړل. اوس نو نیم کار تر سره شوی و او له هغې وروسته به یې هم پیسې ساتلې مګر سرخوړلې به جمع شوې نه وې چې د مصرف سوری به له یوې خوا راښکاره شوی و.په ټول ژوند کې هغه غبر له د دغو کالیو اخیستلو څخه پرته بل کوم پرمختګ ونه کړای شو.

یو ایماندار کاتب څخه په دې نړۍ د یوازیني اولاد د تحصیل او د ناروغه مېرمنې د تداوي او روزنې او بیا د اولاد د واده نه پرته د کوم بل غټ کار ترسره کول یا د ترسره کولو غوښتنه سمه نه ده. د خپل ټبر له اوږدې ناروغۍ وروسته یې ډېره هڅه وکړه چې د هغې ایره هرېدوار ته ورسوي او هلته یې په پخپل لاس د ګنګا په مقدس سیندلا کې د بشپړو مراسمو وروسته لاهو کړي. د مېرمنې په مرګ یې ورځې تیرې شوې او څو میاشتې وروسته یې په ډېر نیولي زړه هغه ایره د خپل ښار تر څنګ بهیدونکي رود ته وسپارله. له دې وروسته هغه قانع شو چې هیڅکله هم پخپل مصرف (هرې دوار) ته نه شي تللی .هر کله چې به یې په چم ګاونډ یا خپلوانو کې څوک مړه شول نو هغه به حتمي غږ کاوه که چیرې ایره د ګنګا په سیندلا کې لاهو شي نو ډېر ثواب لري خو هیڅ اهم دومره مېړانه ونه کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دی یې له ځانه سره هرېدوار ته بیولی وای. دوه درې نفره به ولاړل او په ورځ دوو کې به بیرته راغلل. دی عاجز به هم دغسې ارمانجن پاتې شو او کورته په ورننوتلو سره به یې ورو غوندې الماری پرانیسته چې په (هرې دوار) کې د ګنګا پر غاړه د عبادت د پاره د نویو کالیو جوړه ووینې. یو یوشی به یې ښکته پورته کړل او په مات زړه به یې بیرته کېښودل.

یوه ورځ په باغچه کې ناست و اود تصوراتو په دنیا کې ورک و. د ځوانۍ واړه خوږې خاطرې یې د سترګو په وړاندې د یو فلم په څېر روانې وې چې ناڅاپه یې چا په اوږه لاس کیښود.

- ولې اشنا ! په کومو سوچونو کې ډوب یې؟

- نه نه.. هیڅ... بس فکر مې کاوه چې عمر څومره ژر تېر شو.

- یاره ! پرېږده دا سوچونه ، د نن فکر کوه د نن، دا وینې مخامخ هم د دوی فکر کوه. دا زموږ ګټه ده ، خدای دې دوی ښاد و اباد ساتي زموږ خوشالي هم دوی سره ده ، چېرته دي نور دوستان؟ نه دي راغلي څه ؟

- بس دغه دي راتلونکي به وي، نو وایه نن...

- هو نن خوشاله یم.ددې میاشتې په شلمه مې د زوی واده دی ، ګوره چې اوس به څه بهانه نه کوې، له اوسه تیاري وکړه او چمتو شه، ټولو دوستانو ته بلنه ورکوو ، ګوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې بیا زموږ په ژوند کې داسې ورځ راځي او کنه، ټول دوستان به یو ځای کیږو.

د بوډا زړه وتښنښد ، ډېره موده وروسته داسې ورځ راغلې وه چې دی واده ته بلل شوی و ، سمدستي یې بلنه ومنله او پخپله واده د تګ لوز یې ورسره وکړو.

په اصل کې زاړه، سپین ږیري او سپین سرې غم ، جنازو او میصبتونو ته غوښتل کېږي، خو کله چې د چا واده ، سونتي یا بلې ښادۍ مرکه راشي د کور ځوانان دا خپل ځانګړی امتیاز ګڼي، د هغوی په فکر که د کورعمرخوړلي مشران په دې مراسموکې څه وخوري نو ګېډه به یې خرابه شي او د کورنۍ د پاره به بل مصیبت جوړشي. ګډا نڅا خو پریږده که د واده تر کوره لاړ هم شي نو لس ورځې به یې پښې دردونه کوي. دا یو عام فکر دی واده کوژدن په زلمو باندې ښایسته ښکاري.

بوډا پوره دولس ورځې انتظار وکړو اود واده نه یوه ورځ مخکې یې خپل ګډون خبر ورکړ مګر زوی یې د سوبارام په کور کې هیڅوک نه پیژندلو او دی د واده د پاره پخپله تیار شو اود بوډا ارمان سګ سیلۍ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د داسې کوچنیو اولویو پېښواو خوږو ترخونه وروسته چې ځه وخت تېرشونو ورو-ورو دهغه اشنایانو، دوستانو او ملګرو چې هغه به ورسره په باغچه کې هره خوږه ترخه خبره کوله هم له دې نړۍ سترګې پټې کړې. نن چې هغه د یو لوی ماتم په لړ کې د راغونډو خپلوانو په منځ کې ناست و اوپه وچو سترګو یې اسویلي کول، نن هیڅوک هم داسې نه وو چې هغه ورته تر غاړې وتي وای او په چیغو چیغو یې ورسره ژړلي وای. نن د هغه یوازینی نیازنین زوی د موټر د ټکر په یوه پېښه کې مړ شوی و او د وروستي غسل لپاره یې مړی کوټې ته دننه شوی و. بوډا په وچو سترګو اخوا دیخوا کتل.او په دې فکر کې و چې ښایي له کوم ګوټ نه به یې زوی په موسکا را ووځي خوډېر ژر یې سوړ اسویلي سره په زمکه سترګې خښې کړې. په دې وخت کې یې انګور خواله راغله او په یو مړ ورو غږ یې د هغه په غوږ کې وویل:

- دا دا .... هغوی نوي کالي غواړي..... د .....

بوډا سر پورته کړ د سوچونو په بهیر ورلاهو شو او بیا یې وویل:

- بچیه هم هغه کالي ورکړه.... نوي دي......

او یو سوړ اسویلی یې وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوالګر

د نړۍ شاوخوا په هر هېواد کې سوالګر شتون لري، لیکن اسیایي هېوادونه ددې لعنت څخه ډېر زیات متاثره شوي دي، د ناراسته ، لتهانو او حرام خورو د پاره د ګېډې ډکولو دا تر ټولو اسانه لار ده. لاړشه په یو چوک کې ودرېږه، خوله کړه ورږه ونیسه ، سترګې پټې کړه او لاس و غځوه ، بس څوک نه څوک د عقل د ښمن چې تردې دمه به یې خپل مور او پلار ته اوبه نه وي ورکړې خو سمدستي به له جېبه یوه سیکه راوباسي او د خپل ژوند د واړه ګناهونو دکفارې دبیې په توګه به یې د خیراتي په لاس کېږدي.

مازدیګرته چې درویزه د شرابو یو بوتل او د چرګ یو پنډۍ سره د کور په درشل ننوځي او د خپل ټبر او ماشومانو د چرګ په پنډۍ او د شرابو پر بوتل سترګې ولګېږي نو د هغوی واړه شکایتونه د خره له سره ښکر شي. د چرګ په پخېدو ماشومان پیسانې راکاږي چې کله ناکله د وخت د کمبود له کبله اوم پاتې شوي او غرب ماشوم په مخ لکه څپېړې راپریوځي او درویزه د شرابو له تاثیر لاندې خپلې ښځې ته د خپل ننني ورځې د هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مکر، فریب، چل او ټګی لاپې وهي، په کوم چې هغه نن یو ساده کلیوال غولولی دی او دغه د کرایې پیسې یې هم ترې بود کړې وې.

ډیلي کې هم د ګدا ایګرو زور دی. سړی په لاره روان وي چې ناڅاپه یو څوک له یو ګوټ نه حاضرشي او خوله ګړه کړي، که له لوږې کوم دوکان څخه دې څه شی واخیست او خولې ته به دې نږدې کړی نه وي چې ښکته د پښو په خوا کې به دې سپی خپه پښ کېږدي او سوالګر به دې د لاسه د خوراکي شیانو د سترګو په زور د اخیستلو په کار مصروف وي، یو چوک هم داسې نشته چې واړه ماشومان، ښځې او نارینه سړی په ارامه پرېږدي. دوی د سړک پر غاړه د یوې ونې لاندې یوه تیله (بیګ) ایښې وې چې سحر مهال وړوکی له کوره د وتلو په وخت د یو دفتر د هغه کاتب په څېر د غرمې ښه غوړې زیړې ډوډۍ سره له یو دوه اینګولی ایښی وي، څوک چې درسته ورځ د خپل مامور د سپکو سپورو لتو اوربدو وروسته ستړی ماز دیګر خپل کور ته بېرته ورګرځي او بیا بیا زړه کې وایي چې که وس یې رسېدلی نو دا نوکري به یې همدا نن پرېښودلې وای، البته د ګدا ایګرو په تیله کی یو څیز اضافي هم موندل کېږي او هغه د دوی د اغوستلو کالي وي چې دوی یې د خپلو وظیفو له شروع کولو نه مخکې بدل کړی وي، ځکه په دغو کالیو کې ورته هیڅوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیرات نه ورکوي چې څومره زیات یې په کالو تور موبلایل لګولي وي او څومره زیات یې خیرې کړي وي، هماغومره زیاتې پیسې لاسته ورځي، له دې نه پرته د پړسېدلې ګېډې سره د باردارو ښځو روغتون ته د رسولو لپاره د مړي د کفن یا هدیرې ته د رسولو لپاره بل دین او مذهب د ذکر په نوم، د کوم بابا د زیارت په نوم یا دغه راز په کومه بله پلمه سم دم خلکو څخه د پیسو بودولو بې شماره طریقې دوی ته معلومې وي. دوی دومره ښه نفسیاتي پوهه لري چې د ګاک په لیدو پوه شي باید کومه طریقه او چل په کار راولي. دوی داسې مافیاګانې لري چې د لارو کوڅو څخه پردي اولادونه وتښتوي. لاس پښې یې مات کړي یا یې سترګې ړندې کړي. ځینې یې لرې په بل ښار کې خرڅ کړي او هلته ورڅخه د ګدایګرو کار اخیستل کېږي. نن سحر کوم یو ډېر ضعیف او ناتوانه سړی چې له ځانه د ماشوم هلو ځلو قوت هم نه لري د پوزې په موادو یې مخ لړلی پر ځمکه پروت دی. یوې ښځې چې شاید په کوم مبارک کار روانه وه، د دغه سوالګر د سترګو د تاثیر لاندې لس قدمه ببرته راغله، دده په لاسه کې یې د لسو روپو لوټ کېښود، ګېرچاپېره یې وکتل چې چا چا ولیده او بیا په لوړ سر تېروتله، سوالګر ژر لوټ د خپلو کوناټیو لاندې کړ، مخا مخ یې یو خوار او ډنګر مزدورکار چې د سړک د یو برقي ستنې لاندې د لکړو لپاره په خولو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوب او له ځایه نه شو خوځیدی، په پسخېدلو سترګو د لسو روپو لوټ ته کتل چې پرې د دوه وخته د ډوډۍ اوړه پرې اخیستل کېدای شي. مزدورکار پوره زور سره ستن نېغه ودرولې وه، په دې کې شل ګوډ او معذور کسان په مخصوصه رکشا کې یو نفر راغی، شلېدلې جامې په لاسونو او په مخ یې تور رنګ مږلی، تکې سرې سترګې، له قوارې څورب، د ګدایګرو تر څنګ یې ریکشا ودروله ، ښکته راکوز شو او نېغ په درویزه پسې ورغی، د سوالګرنه یې د نن ورځې راټولې شوې پیسې واخیستې، چې ببرته ګرځېدونکی و نو سوالګر ورته وویل:

- هېر دې شول چې نن لومړی نېټه ده ، زما د معاش ورځ ده، نانا بډوته لاس کړو.

- هو دا واخله ټولو ته مې ورکړې، بس ستا پاتې وې، دا دی ما چېرته ورځ ناوخته کړې ده؟ بس دغه فکر کې رانه هېر شول چی نن پیسې ولې کمې دي؟

له دې سره د سوالګرو بادار پخپله رکشه کې کیښناست او په بل ګدا پسې روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـــور

د شپېلک له غږ سره اور ګاډي ورو- ورو لـه سټېشـن څخـه روان شو. نوي ختلي مسافر لا ځای پر ځای شوي نه وو. د ناستې د پـاره چا يوې څوکۍ ته چا بلې تـه.کابو ټولې څوکۍ ډکې وې. دنويـو سورليو لپاره ښېخي ځای نه و مګر بيا هم هر مسافر په يوه نه يوه څـوکۍ د ځـان ښنـلولو پـه هڅـه کـې و او زړې سـورلۍ وې چـې څوک يې د ځانـه سره نـه کېښـنول. څو تنه پـه څوکيـو لکـه اوده پراته وو او چې هر چابه د کېښناستلو لپاره دهغوی د پښو د ټېل وهلو کوښښ نو دوی به پښې لا پسې اوږدې کړې.

د ګـډوډ پـروت سـامان لـه پاسـه هـم ځينـې سـورلۍ سـورې وې.ځينو مسافرو خو لکه موږک لکۍ پسې چج تړلی و. کـاډي کې دګوتې دا ښودلو ځای نـه و او هغـوی نـه يـوازې خپـل بلکـې دګاونډيانو مال اسباب يې هم راوړی و. يوه زړه ښځه چې څادر پر سر و اود ګونځې څېرې دپاسه يې دنا اميدۍ ښنې له ورايه ښکارېدې. نـاهيلې ولاړه وه. هر ځل بـه چـې سورليو اخوا ديخوا دتګ لپاره حرکت وکړو نو هغه بـه بې تـولې شوه او ژر بـه يـې دناسـت نفر پـر سر لاس کېښـود چـې ونـه لـوېږي. دهغـې پـه سترګو کې د سمندر په څېر ژوروالـی برېښـېده. ددې کـوټې دهـم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه اوږدې څوکۍ په بل سر کې د کړکۍ خوا کې د تور رنګ په ځادر کې تړلې یو پنډوکی پروت و. یوې سورلۍ د خپلې نوې واده شوې مېرمنې د کېښنولو په خاطر د پنډوکي په څنګ کې ناست زلمي د خپلې غوټې غبرګ کې د نیولو او ځای ناوې ته د ورکولو لپاره وویل مګر ناست نفر ځواب ورکړو چې دا غوټه نه بلکې یوه سپین سرې ده چې د ختلو راهیسې هم هغسې څوړنده پرته ده. په دې کې ناست زلمي ولاړې ببر سرې ته هم وکتل چې په درنګ ساعت کې لوېدونکې وه. هغه ودرېدو او په ډېر احترام یې خپله څوکۍ ولاړې ببر سرې ته ورکړه. زړه ښځه د بې شماره دعاوو سره پر څوکۍ کېناستله او ډېر وخت راهیسې بندیوان توخی یې راپیل شو. پرته غوټه لږ وخوځېده مګر په ځادر کې پټ څوړند سرېې پورته نکړو. کاړی روان و. نویو او زړو سورلیو بیا د سیاست، مذهب، دحکومت دناکامۍ، چل ټګۍ، د جرمونو د زیاتېدونکو پېښنو اوستونزو په اړه دبحث نه وروسته دیو بل دکورنیو په هکله هم خبرې پیل کړې وې. د بحث مباحثو په دوران کې به کله د ځینې ماشوم د ژړا غږ شو، کله به په بله کوټه کې دځوانانو شورماشور ختلو چې قیتې به یې کولې او یو څو ځله خو داسې شور هم پورته شو لکه جنګ چې وي. د سپین سرې توخی به بیا بیا راپورته کېدو، هغې دځادر د پېځکې د غوټې نه دلرګي یوه ټوټه چې غالبا د سونډو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه په خوله کې کېښودو ده مګر ټوخی یې بند نه شو. پنډوکۍ ترور ددې هرڅه نه بې خبره پرته وه. لږ لږ وخت وروسته به یې دڅادر دننه د سلګیو او اسوېلو اواز هم اورېدل کېده.د سپن سرې ټوخی چې لږ دمه شو نو هغې په څنګ کې دناستې پنډوکۍ ترور سلګۍ واورېدې نو ځان یې ټینګ نه کړی شو. په دې کې د ماښام تیاره خوره شوې وه ، ګاړې کې بلبونه بل شوي وو. زیاتره سورلیو ډوډۍ خوړلې وه او ځینو وروستۍ مړۍ په لاس کې وې. سپن سرې د څنګ پنډوکې له مټه وخوځوله:

- ته ډوډۍ نه خورې ، ګوره ټولو وخوړه، که نه یې لرې نو له مانه یې واخله ، ما سره ډېره ده.

خو پنډوکۍ ترور کوم حرکت ونه کړو ،سپین سرې نوره هم په زوره خوځوله ((تاته وایم پاسه ډوډۍ دې وخوره.)) د پنډوکې ترور ژړا بنده شوه ، له مخ یې څادر لرې کړو او تکې سرې سترګې یې سپین سرې ته ور واړولې. سپین سرې ورته بیا وویل ((ډوډۍ وخوره خورې ټولو وخوړه، بیابه... دادی بېره راتلونکی دی ، هر څه خورې را ویې غواړه چې ویې خورې که نه بیا به تر سهاره وږې پاتې شې.)) سپین سرې چې د وخت ډېرې تودې سړې لیدلې وې په هر څه پوهه شوه چې دا بوډۍ دا سې کوم غم لري چې یوه دقیقه یې هم هېرولو ته تیاره نه ده.سپین سرې خبره بدله کړه او وې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ته د کومې خوا نه راروانه یې خورې.
- له جمونه.
- اوس خو به هلته موسم بدل شوی وي ، هوا به یخه شوې وي.
- هو.
- زه په انباله کې اوسم ،دانبالې موسم هم اوس ښه شوی دی.
- نو ته چېرې روانه یې ؟

پنډوکۍ تـرور ځـواب ورکـړو((د جـایزې داخیسـتلو لپـاره جیپورتـه روانـه یم.هغـې د خبـرې د ژر خلاصـولو کوښښ وکـړو مگر سپین سرې پرې نښود له ((جایزه ، دڅه شي جایزه ،تـا گټلې ده؟؟؟)) پنډوکۍ تـرور یـو ځـل بیـا پـه ژړا شوه.سـپین سـرې پښمانه شوه.له دې نه وروسته پوره چوپتیا خوره شوه او یوازې د گاړې د تـگ اواز اوربدل کېدو. شپه نیمایي تـه رسـبدلې وه. دواړه بوډۍ غلې ناسې وې. د کرنـال پـه سټېشـن کـې گـاړی تـم شـو.لومړۍ سـپین سـرې لـه اوبـه پلـورونکي یوبوتـل اوبـه واخیستې او دڅنگ ناستې سپین سرې ته یې ست وکړو. هغې چې د انکار سر وخوځولو نو دې ورته بوتل پـه لاس کـې کېښـود او ورتـه یـې وویـل ((وڅکـه ، وڅکـه ،سـتونی دې وچ کلـک

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو.پنډوکۍ ترور اوبه او ښنبلې او ورپسې سپین سرې هم اوبه وښنبلې او په دې کې ریل ګاړي بیل شپېلی ووهلو او روان شو.ګونګه شپه کې د ریل ګاړي داواز او دځینو خلکو د خرهاري په منځ کې کله کله یو نیم ټوخی او د ماشوم ژړا اوریدل کیده.نوره غلې غلتیا وه ،ګاړي رفتار نیولی و اود ډنګا ډیچا ، ډنګا ډیچا مسلسل غږ ختلو چې په دې کې یو ناڅاپه له بلې سپین سرې پوښتنه وکړه.چې ته چېرته ځې؟ ، له دې سره سپین سرې چې تر اوسه له اصل نه لرې وه ناڅاپه ساکت شوه ((یو نازولی زوی مې و ،د اته ویشتو کالو و ،پلار یې هم په پوځ کې جنرال و.)) سپین سرې د پوځ دنوم په اوریدو سره لږ ټکنۍ شوه.د پنډوکۍ ترور څخه لږ لرې شوه ، ژر ژر یې سترګې وچې کړې او خپل داستان ته یې داسې ادامه ورکړه: ((تېر جنګ کې شهید شو.)) هغې بلې ورته وویل چې مبېره دې؟.پنډوکې ترور ورته وویل چې هو غوښتل مې چې زوی مې غوښتل چې انجنري وکړي او خپل دفتر پرانیزې او هره ورځ یې په ډک زړه ولیدی شم خو هغه د پوځ شوق لرلو او لاړ په پوځ کې شامل شو.شپږ میاشتې دمخه چې د مجاهدو له خوا پوځي ګاړي والوځولی شول نو په یوه ګاړي کې هغه هم سپورو .له دې سره هغې په چیغو چیغو وژړل ، دژړا دبندولو هر څومره هڅې چې یې وکړې ناکامه شوې او په سلګیو سلګیو کې یې وویل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا ته ایالتي حکومت هغه دمېړانې جایزه ورکوي.بلې سپین سرې چې په ژړا کې د پنډوکۍ ترور نه هم وړاندې وه د اوبو بوتل دهغې شونډو ته نږدې کړ او په زوره یې ورباندې څو ګوټه اوبه وڅښلې. بیا یې ورته دلاسه ورکړه :((خورې مه ژاړه ،زموږ د بدبختو هم دغه نصیب دی ، زما میراتې د زوی هم همدا حال دی، مجاهدو د دین او مذهب په نامه له ځان سره بوتلو ،یوه ورځ یې راته مړی راوړو او راته یې وویل چې د پوځ سره په نښته کې شهید شو.له دې سره هغې یو اوږد اسویلی وکړو او وې ویل: ((که زموږ د کور حالت ښه وای نو هغه به هېڅکله هم له مجاهدو سره نه وای تللی،وزګارتیا او کوره لوږې هغه مجبوره کړو چې یو کار وکړي او د مجاهدو لپاره هم دا ښه موقع وه، هغوی زمالالی له مانه واخیست))له دې سره په ژړا شوه.پخه شپه وه ،له دوی پرته نورې ټولې سپرلی ویدې شوې وې، څوک په ناسته او څوک په یو بل پرتې وې.په دې کې پنډوکۍ ترور یو ځل بیا وویل: ((خورې ماته هم ګوره که نه؟ یوه دقیقه مې هم دهغه خبره له مخې نه لرې کېږي، هروخت مې سترګو ته مخامخ ولاړ وي.څنګه به زما نازولي بچوړي په وړه وړه خبره له ما سره جنګ کاوه ،زه به چې مروره شوم نوبیا به یې پخلا کولم.اوس به مې څوک پخلا کړي ؟ څوک به زما په درد غمجن شي؟ څوک دي چې په نیمه شپه زما اوښکې وچې کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې کې ورته سپين سرې داوبو ګوټ ورکړو او وې ويل: ((اوس خو دا خوارې شپې د کال نه هم اوږدې شوې دي.په کور کې چې د ناشې انګور سترګو ته ګورم نو نه پوهېږم چې کومې خواته وتښتم.دوه مياشتې يې د واده شوې وې. بيا يې په مړاوو سترګو د پنډوکي ترور نه وپوښتل: ((سبا حکومت ستا شهيد زوی ته جايزه ورکوي؟)) خو هغې ورته سم دستي ځواب ورکړو((زما د زوی د سر قيمت راکوي.زه په جايزه څه کوم ، زه ترې کوم لرې ځای ته روانه يم ، چې زما زوی په کې نه وي، زه په هغه جهان کې څه کوم.په دې وخت کې يوې له حکومت نه شکايت پيل کړ او بلې له مجاهدينو نه.پنډوکي ترور وويل: زما زوی د وطن لپاره لاړ او ستا زوی د دين لپاره خو دواړه د مور زامن وو.زوی که دهر څه لپاره مړشي خو دمور زړه ورپسې درد کوي.په دې کې اخوا په بله څوکۍ کې يو ماشوم د مور شيدې روبدلې او د خپلې مور په توده غېږه کې ويده شوی و او مور هم وربانديې دمينې لاس ايښی و. دواړه سپين سرې اوس غلې شوې وې او دا ورځخه هېر وو چې کوم زوی د کومې مور و.په چورتونو کې غرقې وې،د شپېلۍ غږ ختلو ، دتور دود په منځ کې ريل ګاړی په مخه روان و .... ډزه غړپه..... ډزه غړپه..... ډزه غړپه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښاغلي روشن لال ملهوتره لنډه پېژندنه

روشن لال ملهوتره د رامداس ملهوتره زوی او د داتارام لمسی دی. پلرنی ټاټوبی یې د پښتونخوا په سوات کې کابل ګرام سیمه ده. د پیدایښت دقیقه نېټه ورته نه ده څرګنده چې پر کوم کال زېږېدلی، خو د سرټیفیکېټ یعنې اسنادو له مخې یې د پیدایښت نېټه د ۱۹۵۰م کال د جنوري لومړۍ نېټه ده. د هند د نیمې وچې له وېش نه وروسته د شپېتمو میلادي کلونو په شاوخوا کې یې د کورنۍ اقتصادي وضعه ښه نه وه، د ژوند ګذران د ښه کېدا او د روزۍ او نفقې پیداکولو په موخه یې کورنۍ د ۱۹۶۲م کال د اپرېل پر شلمه نېټه د سوات له بریکوټ سیمې نه د هندوستان نوي ډیلي ته وکوچیده. په سوات کې یې په پښتو ژبه خبرې کولې، خو په ډیلي کې د هغې سیمې د خلکو په خبرو نه پوهېدل او خلک د دوی په پښتو نه پوهېدل. پر ژبه د نه پوهېدو له امله یې کاروبار ډېر خراب شو، هېڅ کار او خواري یې ونه موندله، کورنۍ یې اړه شوه ډیلی پرېږدي او د هندوستان یوه بل ایالت اتر پردېش ته کډه شي خو څه موده وروسته بیا بېرته له اتر پردېش نه ډیلي ته راغلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلی ملهوتره د پنځه کالو په عمر د پښتونخوا د سوات د بریکوټ په مډل سکول (ښوونځي) کې شامل شو او د غلته يې تر پنځم ټولګي پورې زده کړې وکړې. پر ۱۹۲۲ م کال يې چې کورنۍ له پښتونخوا څخه نوي ډيلي ته ولاړه او بيا يو کال وروسته له هغه ځايه د اتر پردېش Palia Kalan ته کډه شول، نو د غلته په يوه ښوونځي کې په شپږم ټولګي کې شامل شو.

بيا يې کورنۍ د ۱۹۲۳ م کال په جنورۍ کې بېرته ډيلي ته راغله او د همدغه کال د جون په مياشت کې د ډيلي په بهارت نګر سيمه کې د بهارت نګر په مډل سکول کې په اووم ټولګي کې شامل شو. تر اتم ټولګي پورې يې په دغه ښوونځي کې زده کړې وکړې او بيا د ډيلي د شکتي نګر په "ګورنمنټ هاير سېکنډري سکول" کې شامل شو. له څه وخت تېرېدو وروسته يې د ال انډيا راډيو په پښتو څانګه کې دنده ترلاسه کړه، د دندې تر څنګ يې خپلو لوړو زده کړو ته هم ملا وتړله او پر ۱۹۷۲م کال يې له ډيلي پوهنتون څخه په (English, Hindi, Science, History Political) کې د B.A سند ترلاسه کړ او تر دې وروسته يې له ميرټ پوهنتون څخه پر ۱۹۷۵ م کال په انګليسي ادب کې د ماسترۍ سند هم واخيست.

د ۱۹۲۹ م کال د مې پر ۲۲ نېټه يې د لومړي ځل لپاره د يوه انانوسمېنټ په لوستلو سره د ال انډيا راډيو له څپو څخه غږ خپور شو. ښاغلي روشن لال ملهوتره د ال انډيا راډيو په پښتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانګه کې د پښتو ځانګې د مرستیال په توګه د ۱۹۷۱م کال په فبروري میاشت کې کار پیل کې.
ښاغلی ملهوتره د ۱۹۸۲م کال د اګست میاشتې پر ۲۰ نېټه د پښتو ځانګې مشر وټاکل شو او د ۲۰۰۹ م کال د ډسمبر تر ۳۱ نېټې پورې یې دغه دنده ترسره او وروسته تقاعد شوی دی.
ښاغلی ملهوتره اوس د ډیلي ښار په شالیمار باغ کې اوسېږي او خپل شخصي کاروبار کوي.
ښاغلي ملهوتره د پښتو ادبیاتو او هنر په بېلابېلو ځانګو کې د خپل فکر نیلي وځغلول، اثار یې وپنځول، ژباړې یې وکړې او اوس هم لګیا دی د ژوند یوه برخه یې د پښتو ژبې خدمت ته وقف کړې ده، همدغو کارونو ښاغلی روشن لال ملهوتره د پښتنو ادیبانو په کتار کې راوست او نوم به یې د تل لپاره د پښتو ادب په تاریخ کې ژوندی وي.
تر اوسه پورې د ښاغلي ملهوتره شپږ کتابونه د(بدلون)، (د امر مېلمستیا)،(دخرمازغه)، دهندي کیسو ګلدسته(دهندي کیسو ژباړه) او(هندي - پښتو قاموس) چاپ شوي او تر لسو زیات لیکلي کتابونه یې ناچاپ پاتې دي.
مور دښاغلي ملهوتره د لنډو کیسوټولګه چې اوس ستاسې په لاس کې ده او دا هغه کیسې دي چې ښاغلي ملهوتره په خپل قلم لیکلي دي.

په درنښت

څېړندوی رفیع الله نیازی

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه او کور ودانی

د افغانستان ملي تحریک د هېواد پالو او فرهنګپالو شخصیتونو ښاغلیو (چرند سنګ او پارسن سنګ) څخه د زړه له تله مننه کوي چې د دې اثر چاپ ته یې اوږه ورکړه. ملي تحریک ویاړي چې د علمي اثارو د چاپ لړۍ یې پیل کړې ده. دا لړۍ به دوام لري. موږ له ټولو درنو هېوادوالو څخه په خورا درنښت هیله کوو چې په خپل معنوي او مادي وس د کتابونو د چاپ دا لړۍ لا پسې وغځوي.

یو ځل بیا د دې اثر له لیکوال او چاپوونکو څخه د زړه له تله مننه کوو چې د دې اثر د لیکلو او چاپولو جوګه شول.

په فرهنګي مینه

د افغانستان ملي تحریک

(c) ketabton.com: The Digital Library

Roshan lal malhotra

د افغانستان ملي تحریک
www.melitahrik.com

د خپرونو لړ: ۳۴

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library